

7a *Assemblea Nacional* **euia**

29 i 30 d'octubre de 2016
Document final de la
7a Assemblea d'EUiA

www.euia.cat/7a · 7a@euia.cat

ÍNDEX

EIX 1: CONTEXT, BALANÇ I PROPOSTES ESTRATÈGIQUES PEL PROPER PERÍODE

1.1) Un canvi d'època emmarcat en la crisi global. què ha passat des de la 6a assemblea fins a l'actualitat?	(Pàg. 4)
1.1.1) Catalunya: crisi social, democràtica i de model d'Estat, lluita contra les retallades, i obertura d'un procés polític per decidir el futur de Catalunya com a nació.....	(Pàg. 4)
1.1.2) Espanya: la legislatura antisocial i antidemocràtica del govern Rajoy, sota el dictat de la Troika.....	(Pàg. 12)
1.1.3) Europa: crisi i involució de la Unió Europea, en un món amb més conflictes i desigualtat global.....	(Pàg. 15)
1.2) Propostes estratègiques d'euia pel proper període.....	(Pàg. 17)
1.2.1) Un projecte Constituent per a Catalunya, i una majoria de progrés per fer-lo realitat en benefici de les classes treballadores i populars	(Pàg. 17)
1.2.2) Cap a un nou espai polític transformador a Catalunya: balanç i reptes.....	(Pàg. 20)
1.2.3) Una majoria de progrés a l'Estat espanyol per un canvi social, democràtic i des de la lliure decisió dels pobles	(Pàg. 22)
1.2.3.1) Processos constituents per a superar el règim del 1978.....	(Pàg. 23)
1.2.3.2) Izquierda Unida, més moviment polític i social, i la seva confluència amb altres realitats polítiques de canvi i de l'esquerra transformadora	(Pàg. 23)
1.2.4) Un canvi constituent de la Unió Europea i les seves institucions, en un món més igualitari, democràtic, solidari i en pau	(Pàg. 24)
1.2.5) Reforçar la mobilització social, l'empoderament popular i les alternatives des de la societat civil organitzada.....	(Pàg. 26)

EIX 2: PROPOSTES PROGRAMÀTIQUES I PER A LA MOBILITZACIÓ SOCIAL

2.1) Un nou model productiu amb una economia al servei del bé comú.....	(Pàg. 28)
2.2) Treball digne i per a tothom. Un nou model de relacions laborals per una societat més justa i democràtica.....	(Pàg. 30)
2.3) Una fiscalitat justa i un nou model de finançament	(Pàg. 32)
2.3.1) Redistribuir la riquesa i perseguir el frau fiscal.....	(Pàg. 32)
2.3.2) Un nou model de finançament	(Pàg. 33)

2.4) Recuperem drets socials i serveis públics	(Pàg. 34)
2.4.1) Per una salut pública, universal, i de qualitat	(Pàg. 35)
2.4.2) Per un educació pública, laica, inclusiva, en català i de qualitat.....	(Pàg. 37)
2.4.3) Universitat i recerca: un sistema d'ensenyament superior i de recerca públic, accessible, de qualitat i al servei de la societat	(Pàg. 39)
2.4.4) En defensa del dret a un habitatge digne per tothom	(Pàg. 41)
2.4.5) Diversitat funcional i autonomia personal	(Pàg. 44)
2.4.6) Reforçar un sistema públic de pensions dignes per a tothom	(Pàg. 45)
2.5) Defensa dels drets civils i les llibertats democràtiques. No a la “Llei Mordassa” i al nou Codi Penal. Una justícia per a tothom, eficaç i moderna.....	(Pàg. 46)
2.6) Una Administració Pública oberta i transparent al servei de la ciutadania. Lluita contra la corrupció	(Pàg. 47)
2.7) Viure en igualtat. Feminisme i igualtat de gènere.....	(Pàg. 49)
2.8) Per una societat lliure d'homofòbia i amb drets per les persones LGTBI+	(Pàg. 50)
2.9) Joves. Emancipació i autonomia personal	(Pàg. 51)
2.10) Plena ciutadania i convivència intercultural	(Pàg. 52)
2.11) Territori, sostenibilitat i medi ambient.....	(Pàg. 53)
2.12) Defensa dels drets de consumidors/es.....	(Pàg. 55)
2.13) El municipalisme del canvi com a motor de la transformació social i de la defensa dels drets i serveis públics.....	(Pàg. 55)
2.14) Per una societat del coneixement i la cultura	(Pàg. 57)
2.15) Convivència en pau entre els pobles. Solidaritat	(Pàg. 58)

EIX 3: PROPOSTES ORGANITZATIVES. QUINA EUiA VOLEM?

3.1) UNA EUiA CAP AL NOU ESPAI.....	(Pàg. 60)
3.2) Construir moviment polític i social	(Pàg. 62)
3.3) Adaptacions organitzatives	(Pàg. 66)

EIX 1: CONTEXT, BALANÇ, I PROPOSTES ESTRATÈGIQUES PEL PRÒPER PERÍODE

1.1) UN CANVI D'ÈPOCA EMMARCAT EN LA CRISIS GLOBAL. QUÈ HA PASSAT DES DE LA 6a ASSEMBLEA FINS A L'ACTUALITAT?

1.1.1) Catalunya: crisi social, democràtica i de model d'Estat, lluita contra les retallades, i obertura d'un procés polític per decidir el futur de Catalunya com a nació

Catalunya ha viscut, de la 6a Assemblea ençà, enmig de la crisi social i democràtica global, afegint la crisi sobre el seu status polític com a nació. Al drama de l'atur i la precarietat, de les retallades socials i de serveis públics imposades per les polítiques d'austeritat, de la xacra de la corrupció sistèmica, se suma a Catalunya l'esgotament del model autonòmic que va desencadenar la sentència l'any 2010 del Tribunal Constitucional contra l'Estatut d'Autonomia de Catalunya del 2006.

Catalunya en situació d'emergència social i retallades, contestades per la mobilització social

El darrer període ha estat marcat, en el pla social i econòmic, per la continuïtat de la crisi entre les classes treballadores i populars. Només algunes dades per il·lustrar-ho: segons l'EPA, el primer trimestre del 2013 va marcar el màxim atur registrat a Catalunya en l'etapa democràtica, amb un 24,45%. Catalunya ha patit durant els últims 7 anys, segons el CGPJ, 68.274 desnonaments, el 15% del total dels desnonaments executats a tot l'Estat espanyol. Només el 2015 es van produir 15.557 desnonaments, és a dir, una mitjana de 43 desnonaments al dia. L'any 2014, segons dades del IDESCAT, un 26% de la població catalana estava en risc de caure en la pobresa o en l'exclusió social, i es calcula que més d'un 10% de la població catalana es troba afectada per la pobresa energètica, és a dir, sense recursos per poder mantenir els subministraments bàsics d'aigua, llum, o gas. En el cas de la pobresa infantil, segons dades de l'IDESCAT del 2015, la pobresa i l'exclusió social en menors de 16 anys havia arribat fins el 28,8%.

Malgrat aquesta realitat, el govern conservador d'Artur Mas va seguir retallant drets i afavorint l'externalització de serveis públics, en la mateixa línia que el govern conservador de Rajoy, i tots dos actuant sota el mandat de la Troika comunitària i les seves polítiques d'austeritat pressupostària.

Les entitats socials, les forces polítiques d'esquerres i la ciutadania organitzada de Catalunya s'han mobilitzat a fons contra aquestes polítiques conservadores: les mareas per defensar la sanitat pública i l'educació pública, el moviment universitari contra el 3+2, les plataformes de defensa del territori contra el *fracking* o contra projectes com Eurovegas o BCN World, la marea pensionista en defensa dels drets de la gent gran, les accions de la PAH per aturar desnonaments o de l'APE per combatre la pobresa energètica, la PDE per defensar l'Ebre i una nova cultura de l'aigua, el sindicalisme de classe contra les reformes laborals i el treball precari, entre altres.

I a més de protestes, s'han fet propostes, s'han aportat solucions per defensar els drets i serveis públics, i per abordar aquesta situació d'emergència social, entre les quals podríem destacar la ILP en defensa de l'educació pública, la ILP per la Renda Garantida de Ciutadania (en tramitació

parlamentària), i la ILP de Mesures Urgents per fer front a l'Emergència Habitacional i a la Pobresa Energètica, aquesta darrera ja convertida en Llei pel Parlament de Catalunya, com a Llei 24/2015, del 29 de juliol, de mesures urgents per a afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica, recorreguda pel Partit Popular al Tribunal Constitucional l'abril del 2016, en un clar recurs de classe en defensa dels interessos dels bancs i de les empreses subministradores. Hi ha una Catalunya que no es conforma amb aquesta realitat i que, al carrer i a les institucions, es mobilitza i fa propostes per un model social, econòmic i democràtic alternatiu, i que el posa en pràctica a través de moltes iniciatives d'economia social i solidària, de cooperativisme, o d'associacionisme comunitari.

L'evidència de la corrupció sistèmica a Catalunya: el cas Pujol, i les seves derivades

Durant l'estiu del 2014 l'expresident de la Generalitat de Catalunya Jordi Pujol va revelar que havia evadit impostos en ocultar un patrimoni a l'estranger, que segons la seva versió corresponia a una herència familiar no declarada. La investigació judicial, encara en curs, apunta a què l'origen d'aquest patrimoni i d'altres de la família Pujol podia provenir del finançament irregular de CDC. Això va ampliar la investigació a altres membres de la família Pujol, dels quals se sospita que van cobrar diners a canvi de concessions de contractes públics i altres operacions de tràfic d'influències, que a més haurien estat fraudulentament fiscals. De fet, uns mesos abans del Cas Pujol, el Tribunal Superior de Justícia va imputar Oriol Pujol pel Cas ITV, on presumptament s'haurien cobrat comissions il·legals per afavorir a determinats grups en la concessió dels centres d'inspecció tècnica de vehicles. A això cal sumar-li tot el Cas Palau conegut el 2012, on apart del saqueig de la pròpia institució, hi ha indicis de finançament irregular de CDC en base a diverses operacions on estaven implicats, presumptament, Fèlix Millet i Jordi Montull. La corrupció també ha esquitxat el PSC, amb diversos casos relacionats amb el món local, com el cas Pretòria, el cas Mercuri, o el cas Inipro. En aquests anys, s'ha evidenciat que les forces del bipartidisme a Catalunya han estat participants de la corrupció sistèmica igual que les forces del bipartidisme a altres llocs de l'Estat espanyol, amb els casos Bárcenas, Gürtel, Púnica, o els EREs d'Andalusia, per posar alguns exemples, i ha indignat i afectat a la confiança de la ciutadania en les forces polítiques i les institucions al mateix nivell que en d'altres parts de l'Estat espanyol.

La resposta política i institucional en la lluita contra la corrupció ha estat clarament insuficient, sobretot per part dels partits més afectats, a pesar, per exemple, d'alguns molt tímids avenços continguts a la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern.

Esquerra Unida i Alternativa va fer una Conferència Política el 16 de Març del 2013 on va aprovar un Codi Ètic per regular les conductes i bones pràctiques dels nostres càrrecs públics, i va aprovar una Carta Financera que regulava els ingressos a percebre pels càrrecs polítics i institucionals de l'organització, fent públics i accessibles aquests dos documents.

EUiA pot dir amb el cap ben alt que mai hem tingut cap imputat, investigat, o condemnat per corrupció entre els nostres càrrecs públics i dirigents. Forma part de la identitat de l'esquerra que representem la tolerància zero cap a les conductes corruptes, i la denúncia dels corruptors, d'aquells que busquen corrompre la política en benefici propi o de tercers.

La manifestació de la Diada del 2012 i l'inici del "Procés"

Tot just començava el mandat de la 6a Assemblea d'EUiA, quan al setembre del 2012 es va produir una gran manifestació de la Diada, que podríem considerar un punt d'inici del que popularment es coneix com "el Procés", encara que la manifestació del 10 de Juliol del 2010, convocada unitàriament per sindicats, entitats socials i totes les forces polítiques parlamentàries, excepte PP i Ciutadans, ja va expressar el trencament del pacte constitucional i estatutari entre Catalunya i Espanya provocat per la Sentència del Tribunal Constitucional, i posteriorment s'havien fet centenars de consultes populars sobre la independència a molts municipis de Catalunya organitzades per diferents entitats de la societat civil.

Es vivia una situació de gran mobilització social, amb vagues generals i manifestacions contra les retallades de drets socials i serveis públics, amb la influència molt viva del que va significar el 15M i, en general, una voluntat d'impugnar l'austeritat imposada pel PP al govern de l'Estat, i de CiU al govern de la Generalitat.

En aquest context, la manifestació de la Diada del 2012 va tenir gran èxit. Artur Mas, que creia que podria treure més rèdits electorals que ningú d'aquella mobilització social pel dret a decidir i per la independència, va precipitar la convocatòria d'eleccions anticipades pel 25 de novembre del 2012, abandonant els seus acords d'estabilitat parlamentària amb el PP i el *leit motiv* del Pacte Fiscal, i defensant la creació d'un Estat propi per Catalunya, per primera vegada. Ben al contrari, l'electorat va castigar les polítiques antisocials i la corrupció de CiU, que va passar de 62 a 50 diputats, i va afavorir a les opcions progressistes, on ERC va passar de 10 a 21, ICV-EUiA de 10 a 13, i la CUP va irrompre al Parlament per primera vegada amb 3 escons. Al mateix temps, l'escenari català es va començar a polaritzar en termes nacionals, pujant també el neocentralisme, passant el PP de 18 a 19 escons, i Ciutadans de 3 a 9 escons, en detriment d'un PSC que va passar de 28 a 20 escons.

El segon govern d'Artur Mas, amb un gabinet monocolor a proposta de CiU i amb el suport parlamentari d'ERC amb un pacte de legislatura batejat com "Pacte per la Llibertat", va fer del "Procés" el centre de l'agenda política catalana, utilitzant els mitjans de comunicació públics per imposar diàriament aquest relat unívoc, acompanyat per les entitats socials sobiranistes, ANC i Òmnium Cultural principalment, amb mobilitzacions socials massives com la Via Catalana la Diada 2013, i la "V baixa" a Barcelona la Diada 2014.

El 23 de gener del 2013 el Parlament de Catalunya va aprovar la Declaració de Sobirania i del dret a decidir del poble de Catalunya, amb els 85 vots favorables del CiU, ERC, ICV-EUiA, i la CUP (1 favorable, 2 abstencions).

Es va crear el Pacte Nacional pel Dret a Decidir, el 26 de juny del 2013, a partir de 54 entitats promotores de caràcter social, polític, cultural i institucional, que va rebre més de 1.600 adhesions representatives del conjunt de la societat catalana favorable a aquesta reivindicació democràtica, i el govern Mas va crear l'11 d'Abril el Consell Assessor per a la Transició Nacional, que va elaborar 18 informes sobre els diferents aspectes del procés de transició cap a un estat independent.

Per aprofundir en aquest debat, EUiA va celebrar una Conferència Política el 27 d'Octubre del 2013, amb un document titulat "Un Projecte Constituent per a Catalunya", on es definia amb més detall, en el marc dels acords de la 6a Assemblea, el procés constituent cap a un nou model social, democràtic, i nacional, i s'introduïa un nou concepte que en part ho volia resumir: la República Catalana lliurement federada a la resta de pobles de l'Estat espanyol.

Amb totes les dificultats de temps i de mètode que va tenir aquella Conferència Política per un debat tan complex, cal reconèixer que EUiA va fer una aportació qualitativa des de la cultura federal a la definició d'un procés constituent en favor de les classes populars catalanes i en diàleg fraternal amb la resta de pobles d'Espanya, que li permetés encarar a l'ofensiva un debat públic sobre l'exercici del dret a decidir de Catalunya hegemonitzat gairebé de manera exclusiva per una banda per les postures independentistes, i a l'altra banda, per postures involucionistes i recentralitzadores del propi sistema autonòmic.

Així mateix, EUiA va treballar per ampliar les aliances en favor de l'exercici del dret a decidir a Catalunya i fóra de Catalunya. Va aportar aquestes idees a la X Assemblea Federal d'Izquierda Unida, que van quedar recollides a la declaració política final de la mateixa, i les va aportar als debats del 4rt Congrés del Partit de l'Esquerra Europea celebrat a Madrid. Així com vam ser part de la redacció de la declaració conjunta d'IU, ICV i EUiA en favor del dret a decidir i d'un model federal d'Estat, del 29 de Maig del 2013.

La pregunta i la data de la consulta prevista pel 9 de Novembre del 2014

El 12 de Desembre del 2013, Artur Mas i els grups parlamentaris de CiU, ERC, ICV-EUiA, i CUP anunciaven conjuntament un acord de data, el 9 de Novembre del 2014, i una proposta de pregunta per fer la consulta a la ciutadania catalana.

La proposta de pregunta era composta, havent finalment dues preguntes en arbre, una de les quals incloïa la independència, i la possibilitat de que hi haguessin almenys tres respostes (No, Sí-No, Sí-Sí), per satisfer diferents sensibilitats autonomistes, federalistes o independentistes. ICV-EUiA va defensar sempre la necessitat d'una pregunta clara i inclusiva, que no fos únicament Independència Sí o No, i finalment va sorgir aquesta fórmula complexa que feia consens de totes les forces polítiques i socials implicades sense exclusions.

La consulta pactada havia de ser, en primer terme, en forma de referèndum celebrat a Catalunya per delegació de l'Estat, pel qual el Parlament de Catalunya va demanar al Congrés dels Diputats aquesta competència per la via de l'article 150.2 de la Constitució Espanyola, la qual va ser denegada el 8 d'Abril del 2014 amb 299 vots en contra (PP, PSOE, UPyD, UPN i Foro Asturias), 47 vots a favor (CiU, IU-ICV-EUiA-CHA, PNB, Amaiur, ERC, BNG, Nueva Canarias, Compromís i Geroa Bai) i 1 abstenció (Coalición Canaria).

Aquesta negativa va comportar que la Generalitat de Catalunya convoqués la consulta el 27 de setembre del 2014, amb la mateixa data i pregunta, però en base a la llei de consultes no referendàries, decisió que va ser recorreguda pel govern Rajoy davant el Tribunal Constitucional, que la va suspendre a tots els efectes.

A pesar d'aquesta actitud de bloqueig antidemocràtic i d'amenaça constant del govern de l'Estat, el 14 d'Octubre la Generalitat va decidir fer la pregunta pactada a la ciutadania a través d'un procés participatiu, que va ser novament suspès pel Tribunal Constitucional.

El procés participatiu del 9 de Novembre del 2014

Malgrat tots aquests impediments i amenaces, el procés participatiu es va celebrar el 9 de novembre, amb una participació important si tenim en compte les condicions esmentades, però minoritària respecte del conjunt de la població catalana amb dret a vot, en no arribar a una tercera part del total d'un cens equivalent a qualsevol altra elecció. Van participar 2.305.290 persones, de les quals 1.861.753 (80,76%) van expressar-se pel Sí-Sí, 232.194 (10,07%) pel Sí-No, 22.466 (0,97%) pel Sí-En blanc, 104.760 (4,54%) pel No, 12.986 (0,56%) en Blanc, i 71.131(3,09%) per altres respostes.

Aquest procés participatiu va ser un gran acte de mobilització i d'afirmació democràtica en favor de l'exercici del dret a decidir, amb una important participació de la societat civil organitzada, especialment dels sectors independentistes, que va assumir part del pes logístic i personal, amb l'acompanyament de diferents institucions per accedir als espais i recursos necessaris.

Però, a parer d'EUiA, no es pot considerar que fos una consulta, per que el procés no va ser vàlid per extreure una conclusió democràtica ni vinculant al respecte. No va haver-hi campanya per a que totes les opcions es poguessin explicar i fer un procés deliberatiu informat i lliure, no es va disposar de cens per mesurar amb garanties la participació i la seguretat de la mateixa, i el propi dispositiu i difusió estaven clarament en favor d'una opció determinada, la que apostava pel Sí a la independència, i per tant una gran part de la població no es va sentir interpel·lada, o va entendre que aquell procés no era vàlid.

El post-9N i les eleccions municipals del 24 de Maig

Les forces independentistes no van fer aquesta lectura del procés participatiu, i van considerar que el 9N va ser una consulta, no la que es volia, però que el poble havia parlat; i en tot cas, el que calia era una segona volta per validar democràticament el resultat favorable a la independència expressat el 9N. D'aquesta reflexió, de la precària situació del pacte de governabilitat entre CiU i ERC, i de la pressió de les entitats sobiranistes per fer eleccions quan abans per declarar la independència, va sorgir l'acord del 14 de Gener de 2015 per celebrar eleccions de caràcter plebiscitari el 27 de Setembre, sense consens de totes les forces polítiques ni del Pacte Nacional pel Dret a Decidir, i que a parer d'Artur Mas haurien de fer-se amb una llista unitària transversal del independentisme, que en aquell moment tant ERC com CUP descartaven.

Tot aquest relat permanent de la política catalana al voltant del "Procés" i de les seves derivades es va veure alterat pels resultats de les eleccions municipals del 24 de Maig del 2015, on candidatures unitàries de les forces de canvi van capgirar l'agenda mediàtica cap a l'eix social, democràtic, i municipalista, al temps que no es renunciava al dret a decidir englobat en un discurs de caràcter constituent i de ruptura democràtica. El triomf de Barcelona En Comú, d'Ahora Madrid, de les Marees a Galicia, o de tantíssimes ciutats on es va acabar el bipartidisme com Cadis o Sa-

ragossa, o a la ciutat de València i la Generalitat Valenciana, van tenir un impacte molt important en la política catalana, que també va viure altres canvis a nivell local, com l'increment de representació de les CUP a les zones urbanes, que ERC passés per endavant del PSC en nombre de regidors i regidores a tot Catalunya, l'enfonsament del PP, o la consolidació de Ciutadans a les àrees metropolitanes. CiU va perdre l'alcaldia de Barcelona, el PP va perdre les alcaldies de Badalona i Castelldefels, i per contra, les forces de canvi i d'esquerreres guanyaven pes institucional en tots els àmbits locals i supralocals.

EUiA vam encertar quan vam apostar a fons per participar de les experiències de confluència municipalista, amb totes les dificultats i particularitats de cadascuna; la més destacada, la de Barcelona en Comú, on es va aconseguir guanyar l'alcaldia i mantenir la representació institucional d'EUiA. Es van fer molts tipus de candidatures, gran part continuïtat de les coalicions amb ICV o les EPM iniciades al 2003, altres amb diferents actors, però que van servir a EUiA per mantenir globalment el nombre de regidors i regidores i les alcaldies del mandat 2011-2015 (Altafulla, Montornès del Vallès, i Olesa de Montserrat, participant del Bloc Olesà) i aconseguir-ne de noves, com l'alcaldia de Sentmenat, a més de que, per primer cop, EUiA va assolir representació provincial al Ple de la Diputació de Barcelona.

En aquest sentit, la conquesta del govern de la ciutat de Barcelona va ser sens dubte l'expressió més significativa d'aquest procés de candidatures de confluència. El nomenament d'Ada Colau com a primera alcaldessa de la ciutat va servir de clar al·licient per a generar nous espais de confluències -com va ser el cas d'En Comú Podem-, que han resultat igualment guanyadores.

El nou govern de la ciutat de Barcelona ha empès, tot i la situació de minoria de regidors i regidores, una tasca ingent de noves polítiques amb noves formes de governar. Destacant la forma participativa per a la definició del Pla d'Actuació Municipal del mandat; el pla de xoc contra la pobresa; les polítiques de lluita contra el turisme massificat; la política envers les escoles bressol, recuperant la gestió pública d'algunes i construint-ne 10 de noves a tota la ciutat; l'increment de pisos socials; i les polítiques de recuperació de l'espai públic (terrasses), entre d'altres.

Però després d'un any de govern municipal del canvi, també s'han de constatar dèficits, tant en la tasca municipal a les institucions, com en la manera d'organitzar-se aquest nou espai polític a la ciutat. Cal analitzar autocríticament quines coses es poden millorar per mantenir la il·lusió de la gent organitzada i de la ciutadania en el projecte guanyador que ens va portar a l'alcaldia, i per servir d'exemple a d'altres confluències que es construeixen fent servir de referència l'experiència de Barcelona, així com en la construcció d'un nou subjecte polític a Catalunya.

Les eleccions “de caràcter plebiscitari” del 27 de Setembre

Aquest resultat de les eleccions municipals va inquietar el món sobiranista, especialment de CDC, i va alterar el ritme amb què havien enfocat el 27S, reforçant l'aposta plebiscitària per reprendre el control del relat, fent que tornés a girar únicament entorn del debat nacional, amb una utilització partidista dels mitjans de comunicació públics sense precedents. D'aquí va sorgir l'acord unitari de Junts pel Sí, que aplegava a CDC, ERC i independents en una sola llista independentista, mentre la CUP, que compartia el caràcter plebiscitari de les eleccions, pactava amb Junts pel Sí

anar en solitari per disputar l'espai esquerrà a les noves candidatures confluents. Cal recordar el paper que ANC i Òmnium van jugar pressionant per mantenir la data de les eleccions, i que hi hagués una llista unitària que reforçés el caràcter plebiscitari de la convocatòria. Tot aquest procés de CDC va donar lloc a un altre fet històric: el trencament de la federació CiU després de més de trenta anys, i que Unió es presentés en solitari i tingués una important escissió de quadres institucionals, que esdevindrien poc després la formació Demòcrates de Catalunya, que enquadrats en les llistes de Junts pel Sí van obtenir representació parlamentària, mentre UDC va quedar fora del Parlament, i posteriorment, fora de les Corts Generals.

Les eleccions del 27S van quedar marcades com a plebiscitàries per les forces polítiques i socials independentistes, amb un acompanyament mediàtic sense precedents de mitjans públics i privats afins a aquestes forces. Les forces polítiques que no compartíem aquest relat no vam tenir la capacitat d'imposar una altra agenda mediàtica, i la campanya es va polaritzar als dos extrems del posicionament sobre la qüestió nacional catalana, amb dos clars guanyadors: Junts pel Sí, que va quedar com primera força amb 62 escons, i Ciutadans, que va quedar com segona força, passant de 9 a 25 escons.

La candidatura confluent Catalunya Sí Que es Pot, on participaven EUiA, ICV, Podem i EQUO, va quedar en quart lloc, amb 11 escons, 2 menys que ICV-EUiA el 2012, a pesar d'haver obtingut més vots absoluts. Un resultat que, com ja vam analitzar en el seu moment, no va complir les expectatives que havien sorgit a les eleccions municipals, fruit de diversos factors adversos. Per una banda, les dificultats en la confecció de la candidatura, quan dos actors rellevants, Barcelona En Comú i Procés Constituent, van declinar participar després d'haver estat a les converses inicials. Per un altra banda, la impossibilitat de marcar l'agenda dels temes socials i democràtics en campanya, quedant eclipsats pel debat nacional amb altres forces que tenien una estratègia frontista que els definia clarament en el marc plebiscitari, en el Sí o en el No a la independència; Catalunya Sí Que es Pot no va saber explicar de manera clara la seva proposta de punt de trobada entre diversos models de relació entre Catalunya i Espanya, al temps que apostava per la fraternitat entre els pobles d'Espanya, i una solució democràtica, el referèndum, per abordar l'estatus definitiu; Ciutadans, en molts barris de les classes treballadores i populars, va ser identificat clarament com el vot contrari a la independència, al marge d'altres consideracions socials i democràtiques, i Junts pel Sí i la CUP, com tot el contrari, favorables a la independència al marge dels altres eixos de confrontació electoral, per la qual cosa, Catalunya Sí Que es Pot va sofrir pèrdues de vot en ambdós sentits.

Els resultats van donar la majoria absoluta en escons a les forces independentistes, però no majoria absoluta en vots, i a més, van deixar la CUP i els seus 10 escons com a grup parlamentari clau per la formació del Govern. Per tant, els impulsors d'aquestes eleccions no havien guanyat en termes plebiscitaris, però tenien majoria suficient per fer un govern que portés a terme un full de ruta independentista, si es posaven d'acord Junts pel Sí i les CUP, i així ho van voler expressar en una nova Declaració de Sobirania el 9 de Novembre de 2015, votada favorablement pels grups parlamentaris de Junts pel Sí i la CUP (la totalitat de la resta de grups parlamentaris va votar-hi en contra, per diferents raons) on s'afirmava que el 27 de Setembre s'havia donat un mandat democràtic clar en favor de la independència, es declarava al Parlament sobirà per portar a Catalunya a ser un Estat independent en 18 mesos, i on només es reconeixia la legalitat emanada del Parla-

ment català. Com en altres ocasions, el govern Rajoy va impugnar aquesta declaració davant el TC, que la va suspendre a tots els efectes.

Les eleccions generals del 20D a Catalunya: la victòria d'En Comú Podem

El 20 de desembre es van celebrar les eleccions generals, amb la pèssima gestió de Rajoy de la crisi social, democràtica i de model d'Estat, i amb un escenari completament obert per la irrupció de nous actors polítics que podien desbancar el bipartidisme, tant per l'esquerra amb Podemos i les confluències, com per la dreta, amb Ciutadans. A Catalunya, a més, estava el debat obert de si les eleccions catalanes del 27 S donaven o no un mandat democràtic per iniciar un procés cap a la independència, i de qui havia de ser President de la Generalitat, ja que la CUP no acceptava la proposta de Junts pel Sí de que fos Artur Mas.

Aquesta vegada, la candidatura de confluència a Catalunya sí que va comptar amb la participació de tots els actors que es preveien, BComú, ICV, EUiA, Podem, i EQUO, encapçalats per l'historiador, activista, i membre del grup promotor de Procés Constituent, Xavier Domènech, en una candidatura que va rebre el nom d'En Comú Podem, i que va guanyar les eleccions a Catalunya, en vots i en escons, sent primera força a les províncies de Barcelona i Tarragona, guanyant a les principals capitals de comarca i grans ciutats, assolint 12 escons al Congrés i 4 al Senat, en un resultat sense precedents per una força transformadora.

EUiA, malgrat les moltes dificultats fruit d'un procés negociador ple de mancances, va encertar políticament participant d'En Comú Podem, en els termes que l'afiliació d'EUiA va validar en referèndum, no només perquè aquesta candidatura va guanyar les eleccions i EUiA va assolir per primer cop 2 diputats al Congrés, sinó perquè la confluència va mostrar que era possible guanyar al bipartidisme, i demostrava en la pràctica que la suma pot multiplicar.

La retirada d'Artur Mas i la formació del govern de Carles Puigdemont

Gairebé en temps de descompte, i per evitar unes noves eleccions, Artur Mas va renunciar a ser el candidat de Junts pel Sí a presidir la Generalitat davant la negativa de la CUP a votar-lo, i va a proposar l'alcalde de Girona i diputat al Parlament, Carles Puigdemont, per ser el nou President, rebent els vots favorables de Junts pel Sí i la CUP (5 a favor i 5 abstencions), i formant-se un govern amb conselleries per membres de CDC, ERC, i independents a proposta de Junts pel Sí, mentre la CUP es comprometia a donar suport al Govern en funció d'un full de ruta que en 18 mesos portés Catalunya a declarar la independència.

A pesar de mostrar un tarannà diferent en molts àmbits respecte del govern Mas, CDC ha continuat imposant el seu criteri en temes com les subvencions a les escoles d'elit que segreguen per sexe, la privatització de serveis sanitaris, o negant-se a que el Parlament tramiti la ILP en defensa de l'Educació Pública. El govern Puigdemont continua amb un relat públic sobre la "desconnexió" respecte de l'Estat espanyol, però relativitzant el calendari d'aplicació i enviant senyals de voluntat d'acord institucional, al mateix temps que força el xoc en alguns àmbits amb el govern Rajoy, que respon amb immobilitisme i mesures reaccionàries que només retroalimenten els sectors més radicalitzats de cada postura.

El juny del 2016, Junts pel Sí va portar al Parlament de Catalunya un projecte de pressupostos que no va rebre la confiança de la cambra per tirar endavant la seva tramitació, prorrogant-se els pressupostos en curs. El fet de que una de les esmenes a la totalitat fos de la CUP va portar el President Puigdemont a considerar que el pacte de les forces independentistes que el va investir quedava trencat per la CUP, i que en funció d'aquesta majoria independentista insuficient per portar a terme el full de ruta acordat, se sotmetria al setembre a una qüestió de confiança, que en cas de no sortir endavant, obriria pas a unes noves eleccions al Parlament de Catalunya.

Les eleccions generals del 26 de juny a Catalunya: nova victòria d'En Comú Podem

La repetició electoral no va donar canvis significatius a Catalunya, sinó que va reforçar les tendències que ja havien aparegut el 20D. En Comú Podem va tornar a ser la guanyadora de les eleccions, baixant lleugerament (un 0,20%) el seu percentatge de vot, però mantenint els 12 diputats i diputades, i els 4 senadors i senadores. Cal valorar molt positivament aquest resultat, donat els atacs permanents de la resta de forces polítiques, i de l'hostilitat d'un gran part de mitjans de comunicació, públics i privats, contra En Comú Podem.

Com a segona força es consolidava ERC, pujant lleugerament en vot i percentatge, mantenint els mateixos 9 escons al Congrés, però passant de 6 a 10 escons al Senat, que li treia a CDC, que mantenia els seus 8 escons al Congrés, però baixava a 2 escons al Senat, i continuava la seva davallada en vot i percentatge, augmentant la distància entre ERC i CDC. Per la seva part, el PSC es mantenia com a tercera força en vots, amb un lleuger repunt, però perdia l'escó al Congrés per Lleida, passant de 8 a 7, en favor del PP, que pujava en vot, percentatge, i escons (de 5 a 6), deixant com a darrera força amb representació a Ciutadans, que mantenien a els 5 escons al Congrés, a pesar de perdre vots i percentatge de manera significativa.

1.1.2) Espanya: la legislatura antisocial i antidemocràtica del govern Rajoy, sota el dictat de la Troika

El govern del PP encapçalat per Mariano Rajoy ha utilitzat la majoria absoluta al Congrés i al Senat com una veritable piconadora de drets socials i llibertats democràtiques. Les reformes laborals han precaritzat encara més el mercat de treball i han atacat frontalment la negociació col·lectiva, sense que això ajudés a crear ocupació ni animar la inversió empresarial, assolint en aquesta legislatura rècords en quant a atur registrat, com ja s'ha explicat abans.

Les polítiques d'austeritat han degradat serveis bàsics com la sanitat o l'educació públiques, l'atenció a les persones en situació de dependència, o el fons de reserva de les pensions. La "lleï mordassa" ha restringit els drets de manifestació i de lliure expressió de la ciutadania per callar les protestes i la dissidència amb el discurs oficial del govern de Rajoy. La LRSAL ha donat un fort cop a l'autonomia local i ha tret instruments als Ajuntaments per fer polítiques socials. I l'actitud recentralitzadora i espanyolista del PP s'ha expressat en la llei Wert d'educació, o en els constants recursos del govern al TC en contra de les decisions de la Generalitat i el Parlament de Catalunya, apart de ser completament hostil al clam per poder exercir el dret a decidir que hi ha a Catalunya. En definitiva, estem davant del govern més antisocial i més antidemocràtic des de la recuperació de les llibertats democràtiques, i que no ha tingut cap escrúpol en manipular les institucions

contra els adversaris polítics, sigui la justícia, o sigui els propis cossos i forces de seguretat, com apunten diverses investigacions que, presumptament, impliquen al ministre Fernández Díaz en aquest tipus de comportaments.

L'obsessió del govern Rajoy pel control pressupostari de la despesa es torna en inacció davant d'un altre gran problema a Espanya: el frau fiscal, que suposa 80.000 milions d'euros anuals menys d'ingressos a les arques públiques, on no només trobem persones i empreses que no paguen, sinó sofisticadíssims sistemes per pagar menys o per pagar els impostos a altres parts del món, a paradisos fiscals amb figures impositives molt baixes, com han posat de manifest els "Papers de Panamá", i altres investigacions sobre evasió fiscal.

A aquesta acció de govern ultraconservadora cal afegir l'extensa llista de casos de corrupció de dirigents i càrrecs públics del Partit Popular: el cas Bárcenas, el cas Gürtel, la trama Púnica, el cas Bankia, l'aparició als Papers de Panamá, i tantíssims sumaris a diferents governs autonòmics, locals, i provincials, han fet que bona part dels líders polítics populars estiguin imputats/investigats, i alguns ja condemnats en aquest període, com Jaume Matas, pel cas Palma Arena. o Carlos Fabra, pel cas Fabra. El PP s'ha mostrat com una formació corroïda en tota la seva estructura, però el seu màxim dirigent, Mariano Rajoy, no ha assumit encara cap responsabilitat política per aquests fets.

La corrupció política s'ha vist agreujada per les conegudes popularment com "portes giratòries", flagrants casos de connivència entre interessos públics i privats que han permès que responsables polítics hagin estat posteriorment membres dels consells d'administració de grans empreses beneficiades de les polítiques de privatització i liberalització.

La crisi social, política, democràtica i cultural ha estat contestada als carrers per les mobilitzacions de les mareas en defensa de la sanitat i l'educació públiques, per mareas de pensionistes i laioflautes, pel sindicalisme de classe i les Marxes per la Dignitat en defensa dels drets socials i laborals, i per moviments socials contra la corrupció, en defensa del territori, o en contra de la Llei Mordassa.

El moviment 15-M va ser una expressió social del malestar amb aquesta situació, però en clau electoral no es va començar a expressar aquest desig de canvi fins a les eleccions europees de maig del 2014, on el bipartidisme va sofrir un important davallada, la candidatura on participaven IU, ICV, EUiA, Anova i d'altres va triplicar els seus escons (de 2 a 6), i va irrompre Podemos amb 5 escons, quan només feia uns mesos que s'havia presentat com a força política.

Aquesta tendència es va consolidar i ampliar a les eleccions municipals de maig de 2015, on les candidatures de confluència van guanyar les alcaldies de Barcelona, Madrid, Saragossa, Cadis, A Corunya, o Santiago, entre moltes altres. La suma de les formacions d'esquerres amb els moviments ciutadanistes va multiplicar els vots i superar les previsions de les enquestes, i van mostrar que era possible guanyar al bipartidisme.

Les eleccions generals del 20D van ser la confirmació definitiva de que calia confluïr per guanyar. Malauradament, l'acord entre les dues forces de canvi estatals més representatives, Izquierda Unida i Podemos, no va ser possible. Però a Galícia i Catalunya sí va ser possible fer acords

unitaris, i al País Valencià també, però sense la presència d'EUPV. El resultat global va danyar seriosament al bipartidisme, i va donar pas a un nou escenari polític més complex, amb més actors decisius. Encara així, PP (123) i PSOE (90) van ser primera i segona força a bastant distància de Podemos i les confluències (69), i per tant el bipartidisme no va ser derrotat definitivament.

Les forces polítiques continuistes es van posar d'acord per boicotejar qualsevol possibilitat de canvi real. Primer, donant-li la majoria conservadora a la Mesa del Congrés, per entre altres coses, vetar la possibilitat de grup propi a les confluències i a Izquierda Unida. Després, forçant el pacte PSOE-Cs per evitar un govern de progrés de totes les forces d'esquerres, mentre Rajoy esperava el seu torn en uns noves eleccions, que finalment es van acabar convocant pel 26 de Juny.

Les eleccions del 26 de Juny van ser enfocades amb una perspectiva il·lusionant per les forces de canvi, ja que aquesta vegada sí que va ser possible l'acord entre IU i Podemos, plasmat en la coalició Unidos Podemos, que se sumava a les confluències En Comú Podem, En Marea, A la Valenciana, i sumava a MES a les Illes Balears (Units Podem Més). La suma d'espais va generar una onada d'optimisme, que les enquestes recolzaven amb dades, donant com a possible que les forces confluents superessin en vots i escons al PSOE, i es pogués lluitar amb el PP, amb la finalitat de treure'l de la Moncloa i fer un govern de canvi.

Els resultats no van ser, ni de bon tros, els que esperàvem. El PP va augmentar de 123 a 137 escons al Congrés, i de 124 a 130 escons al Senat, pujant en vots i en percentatge, i guanyant a totes les Comunitats Autònomes, excepte a Catalunya i Euskadi. Per la seva part, el PSOE aguantava en segona posició en vots i en escons, passant de 90 a 85, i Ciutadans s'enfonsa fins quedar definitivament com quarta força estatal, passant de 40 a 32 escons al Congrés, i sense obtenir representació al Senat.

La coalició Unidos Podemos quedava molt lluny del sorpasso al PSOE, i es consolidava com a tercera força en vots (3.201.170 vots, 13,37%; al 20D, 4.125.367 vots, 16,37%) i en escons (45; el 20D, 44), a més d'aconseguir 8 escons al Senat (9 al 20D). Cal destacar la seva victòria en vots i escons (de 5 a 6) a Euskadi, i haver estat segona força a Madrid, Illes Balears i Navarra.

Pel que fa a les confluències, els resultats van ser dispars. Com ja s'ha comentat abans, En Comú Podem va revalidar la seva victòria a Catalunya, mantenint els mateixos escons a Congrés i Senat, i baixant només un 0,20% el percentatge de vot. Per contra, En Marea passava de segona a tercera força a Galícia, perdent un diputat (de 6 a 5) i un senador (de 2 a 1). La confluència A la Valenciana mantenia els 9 escons al Congrés, i augmentava la presència al Senat de 1 a 3 representants, però quedava segona força més lluny d'un PP valencià que creixia en vots, percentatge, i nombre d'escons.

En definitiva, un escenari que reforçava a Rajoy, i que allunyava les possibilitats d'un govern de canvi, encara que existia una possible majoria parlamentària per poder evitar que el PP tornés a presidir el govern espanyol.

La iniciativa de Pedro Sánchez d'iniciar converses per fer un govern alternatiu a Rajoy va ser derrotada internament al PSOE pels sectors més conservadors del partit, que apostaven per l'abs-

tenció a Rajoy per establir la governabilitat d'Espanya, conduint a una crisi sense precedents al PSOE, amb un cop d'estat intern que va forçar la dimissió de Pedro Sánchez i la conducció del partit per una gestora que negociés amb el PP l'abstenció a la investidura de Rajoy. I així va acabar succeint el 29 d'octubre del 2016 en segona votació, on Rajoy va obtenir el suport del PP i Ciutadans, i la majoria del grup parlamentari socialista es va abstenir, excepte un grup de 15 diputats i diputades, entre els quals es trobaven tots els del PSC, que van votar NO al govern del PP. Dies després, Rajoy va nomenar un nou govern monocolor, de caràcter conservador i continuista, tant en matèria social i econòmica, com pel que respecta a les qüestions territorials i a la política europea i internacional.

1.1.3) Europa: crisi i involució de la Unió Europea, en un món amb més conflictes i desigualtat global

La Unió Europea viu un moment crític en la seva història de construcció d'un espai comunitari. És evident que les forces majoritàries del statu quo europeu no han volgut, ni volen, anar més enllà d'un mercat comú i una unió monetària al servei del neoliberalisme. Avui està més lluny que mai un espai comú on hi hagi un model social de drets i llibertats compartit al conjunt d'una Europa amb sobiranes compartides, que jugui, a més, un rol com a potència regional amb una veu única al món en favor de la pau, la democràcia, i la igualtat a tot el planeta.

Ben al contrari, la crisi financera internacional ha acabat de posar de manifest la falta de projecte polític unitari i d'institucions comunitàries a l'alçada dels reptes que planteja el capitalisme global. En un moment on els mercats manen més que mai i tracten d'imposar la seva lògica en tots els aspectes de la vida, no tenim instruments públics, democràtics, transparents, amb suficient força per fer front a les seves imposicions.

Qualsevol Estat membre amb problemes pressupostaris pot ser intervingut a través de les normes de governança o bé, com fou el cas a Grècia (i potencialment, de qualsevol país de l'Eurozona), el xantatge directe del BCE, tancant l'aixeta de la liquiditat bancària i del mercat de bons. Sota la vigilància de la Troika, els estats es veuen obligats a implementar un programa de reformes que inclou, invariablement, el desmantellament de la negociació col·lectiva, la precarització dels contractes, la privatització del sector públic i de les pensions, i la prioritat al pagament del deute, entre altres mesures antisocials.

Les majories conservadores a les institucions comunitàries i als governs dels Estats membres, amb la complicitat de la socialdemocràcia europea en moltes ocasions, han fet que sigui des d'Europa des d'on es pilota l'agressió dels poders econòmics contra les classes populars, a través de les polítiques d'austeritat pressupostària i de privilegi del pagament del deute, amb un entrellat institucional al marge de qualsevol control democràtic.

Cal recordar que els Tractats Europeus situen el lliure comerç de serveis i béns per sobre de l'harmonització de les condicions laborals o fiscals i, en conseqüència, els treballadors i les treballadores es veuen forçats a competir entre sí enfront d'empreses que poden moure sense traves la producció allà on la regulació els serà més favorable, mentre els Estats es veuen limitats a l'hora de dur a terme i finançar polítiques productives que reverteixin la divisió entre centre i

perifèria europea. És aquest model el que es replicarà amb els nous tractats comercials com el TTIP, CETA o TISA, que allunyan encara més la possibilitat de regular contra els interessos de les grans multinacionals.

Al mateix temps, les conseqüències de la crisi i l'austeritat als Estats membres, i la sensació a ulls d'una gran part de les seves poblacions de que és una imposició europea, i que per tant, el problema és Europa, està fent augmentar l'antieuropisme, el xovinisme, i el replegament nacional de molts països d'Europa. Un cercle viciós del qual l'extrema dreta està traient grans rèdits electorals, i del qual se'n beneficien també els mercats, que veuen com la idea d'un gran contrapoder polític regional s'esvaeix, mentre forcen a les institucions europees a negociar d'esquenes a la sobirania popular més quota de poder real per als seus interessos, amb tractats com el TTIP, el CETA, o el TISA.

Aquesta falta de lideratge europeu i de desencís de les classes populars amb el projecte comunitari no és d'ara, ja es va evidenciar amb el NO a la Constitució Europea del poble francès i holandès, però s'està aprofundint i explica en part la victòria dels partidaris de que el Regne Unit sortís de la Unió Europea, en el referèndum que es va celebrar el 23 de juny, on per un ajustat 52/48 es va imposar l'opció del *Brexit*, amb gran protagonisme del UKIP (extrema dreta xenòfoba) a favor de la sortida de la Unió, i amb posicions ambigües i contradictòries per part de conservadors i laboristes. Estan per veure les conseqüències socials i econòmiques del *Brexit*, que el govern conservador britànic no preveu iniciar fins la primavera del 2017, però les primeres reaccions dels mercats, o agents polítics i econòmics, no conviden a l'optimisme pel que fa a les condicions de les classes treballadores i populars, i posen de manifest que, dintre o fora de la UE, si no hi ha una forta organització de les esquerres socials i polítiques, el capitalisme global té molts instruments per imposar la seva lògica en favor de l'oligarquia financera. I sense l'hegemonia cultural, calen amb facilitat les idees xenòfobes i racistes que acompanyen alguns processos de replegament identitari dels estats.

Tot això, en un context mundial gens favorable per la pau, la justícia social, i el desenvolupament sostenible del planeta. En plena crisi econòmica global, ha crescut la desigualtat com mai. Segons un informe d'Intermon-Oxfam del 2014, el nombre de mil milionaris s'havia duplicat des del començament de la crisi el 2008 (de 793 a 1.645), i en aquell mateix any, s'havia augmentat en un 14% la taxa de benefici de les 85 persones més riques del planeta, que ja guanyaven gairebé mig milió de dòlars per minut.

Continuen les agressions mediambientals, i continua avançant el canvi climàtic i totes les seves conseqüències negatives ambientals, socials i polítiques, perquè ja impacten com una causa més en els moviments migratoris. L'Acord de París de desembre del 2015, assolit a la XXI Conferència sobre Canvi Climàtic de les Nacions Unides, i que ve a substituir el Protocol de Kyoto a partir del 2020, ha estat un tímid avenç per abordar aquesta problemàtica, però del tot insuficient si no hi ha més mesures que obliguin els estats més contaminants a canviar el seu model energètic.

Els conflictes armats s'han agreujat en aquest període. El més evident, el cas de Síria, que ha passat de guerra civil a ser un conflicte mundial (amb participació de moltes potències) que té com escenari tota un regió amb diversos estats implicats, i les seves conseqüències van molt

més enllà del territori bèl·lic, tenen escala mundial, sent la crisi dels refugiats un dels seus efectes més dramàtics, una situació d'emergència humanitària d'una dimensió desconeguda des de la II Guerra Mundial, en el qual s'ha posat de manifest un cop més la profunditat de la crisi d'identitat, projecte polític, i valors que viu la Unió Europea, donant l'esquena a milers de persones que fugen de les guerres, la fam, i la repressió política, i que necessiten ser acollides amb condicions de vida dignes. La Unió Europea ha mantingut durant dècades una política d'Acció Exterior al servei dels interessos de l'OTAN i de l'oligarquia financera europea i internacional, acompanyant accions militars i ocupacions dictades pels interessos geoestratègics, econòmics, i militars occidentals, on destaquen Afganistan, Iraq, Líbia, Síria o Ucraïna, per citar-ne alguns. Però el primer motiu que ha provocat un degoteig constant i creixent de persones immigrades han estat les causes econòmiques, l'empobriment constant del sud, agreujat en forma de desigualtat abismal amb l'esclat de la crisi el 2008.

La intervenció de l'administració nord-americana i els seus aliats (recordem, també del govern Aznar) en els conflictes d'Iraq i Afganistan, i recentment a Líbia o Síria, amb clars interessos geoestratègics i econòmics sobre els recursos naturals d'aquelles zones, conjuntament amb el finançament i entrenament per part de l'exèrcit nord-americà de diversos grups armats en països àrabs i asiàtics des dels anys 80, i que ara formen part dels moviments jihadistes, ha generat les condicions per l'aparició de fenòmens com Estat Islàmic, o les diverses branques d'Al Qaeda, que suposen amenaces gravíssimes per la llibertat, la democràcia i els drets humans, i pels quals la resposta únicament militar és clarament insuficient; per contra, s'han estès a d'altres parts d'Àfrica i d'Àsia, i també Europa ha estat escenari de les seves accions, com a París (atemptats contra la revista Charlie Hebdo, i a la sala Bataclan), o els atemptats al metro i a l'aeroport de Brussel·les, entre d'altres.

Tampoc altres indrets del món encaren el futur amb esperança: els avenços que els governs d'esquerres havien assolit a molts països de l'Amèrica Llatina avui estan en risc per operacions d'assetjament econòmic, mediàtic i polític de caràcter colpista, com és el cas recent de Brasil o Veneçuela, o com ja va succeir a Hondures o Paraguai. Així mateix, la victòria del NO al referèndum de validació dels acords de Pau a Colòmbia és un pas enrere per la pacificació de la regió, però no podrà aturar el procés, com han reconegut les pròpies FARC.

Les potències asiàtiques estan entrant en recessió, al mateix temps que es posen en evidència les seves condicions de vida i treball molt precàries, en molts casos d'autèntica explotació, així com els aspectes de depredació mediambientals.

1.2) PROPOSTES ESTRATÈGIQUES D'EUiA PEL PROPER PERÍODE

1.2.1) Un projecte Constituent per a Catalunya, i una majoria de progrés per fer-lo realitat en benefici de les classes treballadores i populars

L'esgotament de l'etapa autonòmica, com a forma en la que Catalunya s'autogoverna com a nació des dels acords de la Transició de 1978, conjuntament amb l'acumulació de descontent i indignació popular per la crisi, les polítiques d'austeritat i retallades, i l'atac recentralitzador i les campanyes anticatalanes del nacionalisme espanyol més reaccionari, han donat pas a l'obertura

d'un procés polític per a redefinir el seu estatus polític, en paral·lel a les lluites contra les retallades i en la defensa d'un model social just i democràtic.

Les esquerres que representem hem concebut sempre conjuntament la construcció nacional i el model social i democràtic, o dit d'una altra manera, les estructures de govern de Catalunya i el seu estatus polític han d'estar al servei de les condicions de vida i els drets socials, democràtics, i culturals de la majoria social que conforma el nostre poble.

EUiA defensa que Catalunya és una nació que té dret a l'autodeterminació i que ha d'obrir, en clau de ruptura democràtica, un procés constituent per guanyar un model social, democràtic, i nacional al servei de les classes populars, tal i com vam definir a la Conferència Política d'EUiA del 27 d'octubre del 2013, amb el document "Un Projecte Constituent per a Catalunya". Sobre els aspectes socials, democràtics, i culturals, aquest document assemblari actualitza i desenvolupa algunes idees força més endavant; si parlem estrictament de l'aspecte nacional, EUiA defensa el dret a l'autodeterminació de Catalunya, i el seu exercici a través d'una consulta o referèndum per esdevenir un subjecte polític reconegut plenament, al marge de la decisió final de la ciutadania catalana sobre quina relació vol amb altres pobles.

Al mateix temps, des de les nostres arrels en les diverses cultures federals i republicanes catalanes, així com en el catalanisme popular, des de Pi i Margall, passant per Valentí Almirall, Joan Comorera, Andreu Nin, Jordi Solé Tura, Pasqual Maragall o Miquel Caminal, entre altres, apostem per una relació fraternal amb la resta de pobles d'Espanya, amb els quals lluitem conjuntament per un model d'Estat republicà, federal, plurinacional, pluricultural, i plurilingüe, socialment i democràticament avançat, coordinant els processos constituents (respectant de cadascú els seus propis tempos i aliances, i la seva autonomia) i les lluites unitàries de les classes treballadores i populars del conjunt de l'Estat per tenir més força davant l'oligarquia que pretén perpetuar l'actual statu quo, especialment amb els companys i companyes d'Izquierda Unida, que també defensen una estratègia de ruptura democràtica amb el règim constitucional del 1978.

Com ja es va acordar a la Conferència Política del 27 d'octubre del 2013 sobre "Un projecte Constituent per a Catalunya", EUiA treballarà a Catalunya i el conjunt de l'Estat per impulsar espais on es donin a conèixer i es treballin propostes de relació fraternal i republicana entre els pobles, amb d'altres organitzacions socials i polítiques que es reclamen dels ideals federals, i per ubicar aquestes idees en l'estratègia de ruptura democràtica i canvi constituent, i en la lluita per l'hegemonia enfront altres models.

La posada en pràctica d'aquestes dues idees conjuntament ens porta a superar l'estadi autòmic, avançant cap a un nou model: la República Catalana lliurement federada amb la resta de pobles de l'Estat espanyol, com a síntesi de l'aposta federal i la defensa de l'exercici del dret a l'autodeterminació en la Catalunya actual.

Per abordar aquest repte, és necessària la col·laboració de federalistes, sobiranistes i independentistes, que han de tenir com a punt de trobada per a l'acció comuna l'exercici del dret a decidir del poble de Catalunya, i una certa idea compartida de com hauria de ser un procés constituent per Catalunya. Inclús aquelles persones que tinguin posicions autonomistes, però que per convic-

ció democràtica creguin que consultar al poble és una obligació per resoldre el conflicte, haurien de formar part d'aquest moviment polític en favor de l'exercici del dret a l'autodeterminació, que avui continua tenint l'opinió favorable d'una gran majoria de catalans i catalanes.

És en aquest sentit en el que s'ha de reorientar el procés nacional català per sortir de l'actual situació de bloqueig, polarització (a vegades, amb forta càrrega d'identitats), i manca de reconeixement internacional.

Malgrat les eleccions del 26 de juny han donat un espectre parlamentari on el PP està reforçat, i és previsible que el proper govern de l'Estat continuï sense donar passos per a que es pugui exercir el dret a decidir de Catalunya, la consecució del referèndum ha de continuar sent central en el catalanisme polític, com ho ha de ser preservar la unitat civil del poble català, en el camí d'assolir majories amplíssimes per avançar en el reconeixement de Catalunya com a subjecte polític, o continuarem en l'actual situació de bloqueig. Sense aquest pronunciament a les urnes amb totes les garanties democràtiques del poble català no es pot iniciar un procés constituent, que en un sentit ampli, hauria de permetre abordar tots els canvis socials, democràtics, i nacionals que Catalunya necessita per una ruptura democràtica.

Només es pot avançar cap aquest procés constituent en favor de les classes treballadores i populars, si el conjunt de les forces de progrés d'aquest país ens posem d'acord per derrotar el catalanisme conservador que representa CDC, i el neocentralisme espanyolista que representen Partit Popular i Ciutadans, que amb projectes nacionals diferents per Catalunya, defensen un mateix model social en benefici de les oligarquies. No és possible pactar amb CDC pensant que canviaran de model social, o que lluitaran contra la corrupció. Ni tampoc, prioritzar absolutament en l'agenda el debat sobre la qüestió nacional, i deixar per més endavant les qüestions socials i democràtiques. Cal una acció conjunta en els tres àmbits en base a un programa de mínims comú, que obligarà a totes les forces de canvi a sortir de la seva zona de confort per arribar a un acord, però que és l'únic que pot aspirar a representar el conjunt de sensibilitats plurals que existeixen al si de les classes treballadores i populars avui a Catalunya. I caldrà continuar amb les mobilitzacions en favor dels drets nacionals de Catalunya, de manera unitària i transversal, com sempre ha defensat EUiA, amb participació del major nombre d'organitzacions socials i polítiques, per a poder superar tot els obstacles que el bipartidisme centralista i les institucions de l'Estat controlades pel PP voldran imposar.

El procés constituent que EUiA defensa es una oportunitat per definir la Catalunya que volem, un país on els interessos de les classes treballadores i populars esdevinguin el centre del debat i de les propostes i solucions, el treball, la salut, l'educació, l'habitatge, la participació, la transparència, la igualtat de gènere, la cultura popular, entre altres temes. Per que això sigui possible cal una ruptura democràtica amb l'ordre polític, social, econòmic i territorial establert el 1978 que avui encotilla els avenços per sortir de la crisi per l'esquerra i a favor dels pobles. Un procés constituent, en els termes esmentats, és una oportunitat per l'esquerra alternativa; permet redefinir tot allò que va ser tancat amb pany i forrellat fa 40 anys i que ara retroba en l'embat democràtic constituent una nova aposta per la justícia social, la qualitat democràtica i la convivència entre pobles lliures i iguals. El referèndum d'autodeterminació i el procés constituent esdevenen dues columnes per reconstruir una nova majoria política i social que repensi el "Procés" en clau de majoria popular

i el doti de continguts i formes compatibles amb la fraternitat entre pobles, i EUiA s'implicarà a fons en que això pugui tirar endavant, i que la nostra política formi part central de la proposta que finalment es posi a consideració de la ciutadania.

1.2.2) Cap a un nou espai polític transformador a Catalunya: balanç i reptes

Un dels grans encerts de la 6a Assemblea d'EUiA va ser definir la necessitat d'un nou espai polític transformador a Catalunya, amb voluntat de ser la força de canvi majoritària i hegemònica a Catalunya, que anés més enllà del que fins el moment havia representat la coalició entre ICV i EUiA, perquè veiem que els canvis socials, polítics, generacionals i culturals del moment, reclamaven de nous dispositius unitaris més amplis per canalitzar-los políticament, com havia posat de manifest el moviment 15M, entre altres.

La proposta de la 6a Assemblea definia uns valors i principis que, a judici d'EUiA, havien d'estar presents en la seva construcció: un espai català sobirà, compromès amb els valors transformadors, connectat amb altres realitats a l'Estat i a Europa, mobilitzador i propositiu, plural ideològicament i basat en la confluència programàtica, i radicalment democràtic en el seu funcionament.

Durant els següents anys, altres formacions es van pronunciar també en favor d'aquest nou marc unitari, i van sorgir nous moviments i forces polítiques que eren susceptibles de participar-hi, com va ser el cas de Guanyem Barcelona i altres candidatures municipalistes, la plataforma Procés Constituent o la fundació de Podemos, al temps que sorgien noves plataformes socials per a canalitzar les demandes socials; mentre, en paral·lel, ICV i EUiA vam impulsar espais de trobada més amplis com va ser l'experiència "Ara és demà" el febrer del 2014.

Autocríticament, podem valorar que no vam tenir la capacitat suficient per canalitzar des de les nostres organitzacions la totalitat de les demandes de canvi social i polític que sorgien de la societat, però en canvi sí es va tenir la flexibilitat i capacitat d'adaptació per acabar confluint amb noves realitats en diferents ocasions, transformant el panorama social i polític existent, i fent possible que l'esquerra transformadora arribés a guanyar les darreres eleccions legislatives dues vegades, amb percentatges al voltant del 25% de vot global.

Va ser a les eleccions municipals de maig del 2015 on es van fer les primeres concrecions reals de la confluència de diversos espais polítics i socials, en forma de candidatures electorals unitàries per guanyar les alcaldies de pobles i ciutats en benefici de la majoria social.

Experiències com Barcelona en Comú, potser l'exemple més rellevant a Catalunya, on van confluir forces polítiques de les esquerres com EUiA, ICV o EQUO, amb una nova formació política com PODEM, i una plataforma ciutadanista com Guanyem Barcelona, sota el lideratge social d'una reconeguda activista pels drets humans com Ada Colau. A pesar d'haver-se construït en poc més d'un any, la candidatura va fer-se des del reconeixement mutu i visibilitat de tots els actors, amb processos assemblearis i per les xarxes per elaborar el codi ètic i el programa, i utilitzant el sistema de primàries en les candidatures de cada districte, si bé per la primera part de la llista es va optar per un sistema d'equips tancats, amb possibilitat de competició, i validació exclusivament telemàtica.

Experiències posteriors com Catalunya Sí Que es Pot o En Comú Podem van estar sempre molt marcades pels terminis i les cotilles de la legislació electoral vigent, que deixa poc temps i poc marge a la creativitat per encaixar organitzacions i cultures polítiques tan diverses. Al marge dels resultats electorals, les experiències de confluència electoral es poden valorar com globalment positives perquè han obert camí i enderrocat envans entre organitzacions i persones molt diverses, i perquè han donat a les classes populars opcions unitàries com les que estaven demandant per aplicar polítiques de canvi, però des del punt de vista de funcionament intern i participació democràtica, podem dir críticament i autocríticament, que encara queda molt camí per recórrer.

El trànsit de les candidatures electorals confluents a un nou subjecte polític català en comú requereix de paciència i generositat, i de reconeixement mutu i respecte al que cada persona i col·lectiu aporta. I en cas de desacord, calen mètodes democràtics i transparents per resoldre les legítimes diferències en positiu. Al mateix temps, el nou subjecte requerirà d'arrelament social i territorial, i per això, caldrà estendre'l a nivell local per pobles i ciutats, i a nivell sectorial, connectant amb entitats, lluites socials i experiències de gestió alternativa de la vida quotidiana, sent part de la mobilització social que empeny els canvis des de baix.

EUiA està compromesa al màxim en la construcció d'aquest nou subjecte polític català en comú, aportant el millor de si mateixa, el seu activisme, les seves idees i valors, i una llarga trajectòria en totes les lluites populars, especialment de les classes treballadores i el moviment obrer per la seva emancipació, el fil roig de la nostra història. I volem construir-ho amb totes les persones i actors polítics que ja han participat de les experiències fetes, que aporten un bagatge i uns aprenentatges compartits molt útils per seguir creixent i consolidant aquest espai, i incorporant a d'altres que s'hi vulguin sumar, si estan d'acord amb aquestes idees, valors, i amb la necessitat d'un nou instrument unitari.

La nostra experiència organitzativa, no només en el terreny polític, sinó també impulsant el moviment obrer, el moviment veïnal, el moviment estudiantil, entre d'altres, pot ser una gran aportació a la construcció i vertebració del nou espai, sempre amb esperit propositiu i nodrint de contingut polític les discussions organitzatives que, sense el mateix, poden esdevenir discussions metodològiques que, amb bona intenció i amb l'ànim d'innovar, acabin en realitat limitant la participació i la pluralitat del nou subjecte polític en construcció.

Ara que entrem en el temps polític que concretarà aquest nou espai que volem desenvolupar, EUiA vol participar activament en aquest procés defensant cinc aspectes que destaquem:

- 1. Un nou subjecte polític.** La ciutadania crítica i mobilitzada contra les polítiques d'austeritat i recentralització anhela un nou subjecte polític que presenti un programa basat en les experiències de la mobilització social i democràtica, amb voluntat de transformar la realitat, amb rigor i capacitat per esdevenir majoritari al carrer i a les institucions.
- 2. Plural ideològicament, de persones i organitzacions.** Aquest nou subjecte polític ha de compondre-se de persones i organitzacions, que tinguin en compte la diversitat territorial, plural ideològicament i cohesionat al voltant del seu programa alternatiu, transformador i mobilitzador.

EUiA no es dissoldrà, ni participarà com a persones individuals en la construcció del nou subjecte polític, sinó que participarà com el que és, una força política organitzada com a moviment polític i social de l'esquerra transformadora.

3. De funcionament radicalment democràtic. Aquest nou subjecte polític ha de tenir un funcionament radicalment democràtic, on cada persona representi un vot, i on cada persona i organització tinguin espai d'opinió i participació, i es faciliti la presa de decisions amb mètodes que ajudin al consens. Mecanismes com l'assemblea, el rendiment de comptes i la possibilitat de revocatoris, la paritat, la transparència, i l'exercici de la democràcia directa en forma de consultes, referèndums o primàries esdevinguin la norma del funcionament.

4. Un nou subjecte català, agermanat fraternalment amb projectes transformadors a Espanya i Europa. El nou subjecte haurà d'estar construït a Catalunya amb plena sobirania política i jurídica, mantenint una relació fraternal amb d'altres projectes similars de l'àmbit de l'Estat espanyol i europeu. En aquest sentit, EUiA mantindrà la seva relació fraternal i de corresponsabilitat política i orgànica amb el projecte federal d'Izquierda Unida, amb qui comparteix la necessitat de construir nous espais unitaris per la ruptura democràtica, i amb el nostre referent europeu, el Partit de l'Esquerra Europea, del qual EUiA n'és membre fundacional.

5. Empoderador i mobilitzador. El nou subjecte ha de ser un espai útil a la mobilització i el creixement del teixit social i els moviments socials crítics i reivindicatius, trobant un equilibri per a donar veu als mateixos a l'espai polític compartit i a les institucions, al temps que no es desmobilitzen aquestes iniciatives pel fet d'haver tingut èxit electoral i gestionar des de les institucions una part de les solucions a les problemàtiques socials.

1.2.3) Una majoria de progrés a l'Estat espanyol per un canvi social, democràtic i des de la lliure decisió dels pobles

El cicle electoral del 20D i el 26J no han estat favorables a un canvi d'arrel en la correlació de forces a l'Estat espanyol, malgrat el bipartidisme ha baixat de manera contundent, donant pas a un espectre més plural, on es passa de 2 a 4 grans bancades parlamentàries, cedint protagonisme PP i PSOE, en favor de Ciutadans i d'Unidos Podemos i les confluències.

El PP continua sent la força amb més vots i escons al Congrés i al Senat i, malgrat haver perdut la majoria absoluta al Congrés, l'ha mantingut al Senat, i és la força que finalment, amb el suport de Ciutadans i l'abstenció de la majoria del PSOE, ha pogut formar govern. No hi ha una majoria de canvi clara, però les esquerres i les forces liberal-democràtiques tenen escons suficients per condicionar l'acció del govern de Rajoy.

En tot cas, es demostra imprescindible continuar en la línia de desenvolupar instruments polítics unitaris de les forces transformadores, que a més de presentar-se a eleccions, tinguin caràcter social i polític estable, amb capacitat per organitzar la mobilització social i les experiències comunitàries que impulsin des de baix els canvis que reclama la majoria social. Aquests instruments han de respondre a la realitat plurinacional de l'Estat, i en cada nació o territori poden adquirir formes i aliances diverses, com ja hem comprovat en aquest cicle electoral, on la fraternitat entre

diversos projectes ha estat clau per mostrar una alternativa capaç de derrotar els partits del *statu quo*, encara que el resultat electoral, pel moment, no ha estat l'esperat.

1.2.3.1) Processos constituents per a superar el règim del 1978

La sortida a les diverses crisis que té l'Estat espanyol no vindran d'una reforma constitucional sense ambició, o de pedaços legislatius per arreglar aspectes parcials. El sistema polític que va néixer amb la Constitució de 1978 està esgotat, i les reformes que el bipartidisme li ha fet, per exemple, a través de la modificació de l'article 135, o el propi Tribunal Constitucional, amb les seves lectures restrictives de la Carta Magna, han acabat de posar-lo en crisi i fer-lo inservible per a la majoria social i pels pobles que conviuen a l'Estat espanyol, malgrat hagin pogut fer un govern en l'últim moment per evitar les possibilitats reals de canvi.

La realitat plurinacional de l'Estat espanyol fa que les crisis i les respostes a la mateixes no siguin homogènies a tot el territori del Regne, i adoptin intensitats i tempos diferenciats. La voluntat de l'espai que representem ha de ser afavorir el diàleg i l'acció fraterna entre els diversos moviments de canvi que volen processos constituents, de ruptura democràtica, per avançar cap a un model d'Estat laic, republicà, plurinacional, pluricultural, plurilingüe, i que reconegui el dret d'autodeterminació dels pobles per una relació de federació lliure, si així ho decideixen.

Al mateix temps, al parlar de processos constituents i sobiranes s'ha d'obrir el debat més enllà de l'encaix de les diferents nacions i regions en un Estat plurinacional; s'ha d'incorporar la mirada social i de classe, democràtica, de la sobirania energètica i alimentària, de la lluita feminista per la igualtat i contra el patriarcat, de la defensa del territori i la sostenibilitat, entre d'altres, per aconseguir un nou marc que resolgui les necessitats de les classes treballadores i populars. I al mateix temps, aplicar una mirada global mirant amunt cap a Europa, i a baix cap a les ciutats i viles.

Cap a Europa perquè, en termes reals de sobirania, els estats són un instrument insuficient davant del capitalisme global; necessitem polítiques transnacionals per evitar el frau fiscal, l'explotació laboral, una acollida correcta a les persones refugiades i a la immigració, entre altres, i perquè volem una relació més federal i fraternal amb la resta de pobles d'Europa, que també demanen un procés constituent europeu que rellanci el projecte comunitari, avui tocat de mort per l'euroescepticisme i la falta de lideratge del bipartidisme europeu, entre d'altres factors.

I cap a les ciutats, perquè el municipalisme està íntimament lligat als processos globals de canvi, i és en les realitats urbanes i metropolitanes on es pot donar resposta, des de la proximitat, a una sèrie de reptes socials i alternatives a les actuals formes d'organització de la societat.

1.2.3.2) Izquierda Unida, més moviment polític i social, i la seva confluència amb altres realitats polítiques de canvi i de l'esquerra transformadora

Izquierda Unida acaba de celebrar la seva XI Assemblée Federal, amb nous mètodes per l'elaboració i votació dels documents congressuals i per elegir la nova direcció federal, encapçalada per Alberto Garzón, nou coordinador general d'IU, recolzat molt majoritàriament també des de Catalunya per liderar IU.

Esquerra Unida i Alternativa ha participat d'aquest procés de manera singular, com marquen els estatuts i el protocol de relacions amb IU, amb una aportació política pròpia, i amb una delegació que era la tercera més nombrosa del conjunt de l'Estat.

EUiA continua, com des de la seva fundació, compromesa fraternalment amb el projecte federal d'IU, amb qui comparteix valors i principis transformadors, i un model alternatiu al neoliberalisme i al centralisme, socialment just, radicalment democràtic, i de relació federal, des de la lliure determinació, entre els pobles d'Espanya.

IU i EUiA comparteixen l'aposta per la confluència de les forces polítiques transformadores per poder derrotar a la dreta i al bipartidisme, i la necessitat d'anar més enllà de l'aspecte electoral en la construcció de la unitat popular, d'un bloc social i polític de canvi que sigui hegemònic, i que permeti a les classes treballadores i populars iniciar processos constituents en clau de ruptura democràtica per canviar-ho tot.

Izquierda Unida és imprescindible en la construcció de la unitat popular al conjunt de l'Estat, tant com ho és EUiA en la concreció d'un nou subjecte polític transformador català, i per tant, en aquest objectiu, cal la màxima col·laboració i entesa entre les dues organitzacions, des de l'autonomia i la corresponsabilitat de cada part. La construcció dels espais unitaris té moments d'avenç i moments de reflux, i cal extreure conclusions dels resultats electorals del 26 de juny per avançar en positiu, perquè sense la unitat popular és impracticable la possibilitat de guanyar per posar en marxa els canvis socials, democràtics, i de nova relació lliure entre els pobles que l'Estat espanyol necessita.

EUiA vol contribuir al desenvolupament d'IU com a moviment polític i social d'esquerreres, ecologista i feminista, perquè aporti a la confluència la seva llarga trajectòria en totes les lluites populars, el seu activisme i els seus quadres, el fil roig del moviment obrer i de la lluita antifranquista, així com els valors laics, republicans i d'entesa entre els pobles d'Espanya.

1.2.4) Un canvi constituent de la Unió Europea i les seves institucions, en un món més igualitari, democràtic, solidari i en pau

La Unió Europea necessita un canvi constituent, ha de refundar i democratitzar la seva estructura política i el funcionament de les seves institucions principals si vol tenir viabilitat com a projecte en comú dels pobles d'Europa, i no quedar reduït a un espai de lliure comerç de béns i serveis en un mercat unificat al servei dels grans interessos oligàrquics internacionals, com a conseqüència d'un disseny erroni des del seu inici, particularment des de l'aprovació del Tractat de Maastricht i els seus requisits de convergència de caràcter monetarista i neoliberal, i la implantació de la moneda única, sense el necessari contrapès d'una política fiscal i un tresor comú suficients, i amb la supeditació de les polítiques del BCE a l'objectiu d'inflació, i no de la consecució de la plena ocupació (a diferència de la reserva federal USA), promovent les polítiques d'ajust i austeritat que han provocat un enorme dany en els països endeutats i la recessió i l'estancament econòmic en l'economia del conjunt de la UE.

L'actual correlació de forces no situa en un horitzó proper aquests canvis constituents que proposem, ni tan sols la possibilitat de reformes parcials en un sentit progressista; ben al contrari, estem

davant d'un període d'involució i hegemonia de les forces conservadores i, en alguns casos, de l'extrema dreta. El conjunt de l'esquerra europea té obert un debat sobre el futur d'Europa i la seva pertinença al projecte comunitari, del qual EUiA en vol formar part amb una actitud crítica, exigent i que explori a fons totes les possibilitats, sabent que totes les possibles solucions són complexes, i que cal estimar costos i oportunitats de cada decisió envers les classes treballadores i populars, i que la sobirania no es redueix als seus aspectes formals o jurídics en l'era del capitalisme global.

Apostem per reformar en profunditat els tractats constitutius europeus per a donar més pes polític a les institucions europees elegides democràticament, com el Parlament Europeu, que hauria de tenir les competències pròpies d'un veritable poder legislatiu, i evitar el pes excessiu de la lògica intergovernamental que imposen els Estats membres en funció dels seus interessos propis, així com garantir la prevalença dels drets socials i les llibertats fonamentals per sobre de les normes d'unificació i lliure competència dels mercats europeus, i seguir pressionant perquè la normativa de la UE compleixi amb la Carta de Drets Fonamentals i amb altres fonts europees de drets i llibertats, com són la Convenció Europea dels Drets Humans i la Carta Social Europea.

Proposem acabar amb l'austeritat i les polítiques de consolidació fiscal, i amb la dictadura del pagament del deute sobirà com a primera prioritat econòmica, revisant i/o derogant tots els acords que sostenen aquesta governança econòmica i financera injusta: el Fiscal Compact, el Pacte d'Estabilitat i Creixement, el 6-pack i el 2-pack, i la Unió Bancària. Volem un nou Banc Central Europeu, amb mandat per fer política econòmica de desenvolupament i polítiques generadores d'ocupació, no només control de preus i inflació.

Rebutgem el Tractat Transatlàntic de Comerç i Inversions (TTIP) entre la UE i els EEUU, i altres tractats anàlegs com el CETA (acord comercial entre la UE i Canadà) i el TISA (acord per a la liberalització de serveis), que de ser aprovats suposarien una competició a la baixa en drets socials i ambientals, una cessió de sobirania i capacitat democràtica al poder de les transnacionals. I per tot això proposem:

-Declarar Espanya com a zona lliure de TTIP i anàlegs, i promoure que des de les institucions es rebutgi.

-Exigir transparència sobre el contingut de les negociacions. Cal que les Corts siguin informades sobre l'establiment i avenç de negociacions a aquests efectes i que puguin participar en la formació de la posició negociadora.

-Exigir realitzar un referèndum vinculant a Espanya sobre el text pre-acordat, així com també per altres tractats complementaris que tenen enfocament similar, com el CETA i el TISA.

Així mateix, Europa ha d'apostar per implementar polítiques públiques d'acollida i asil estables, suficients i amb una visió i acció integral, que primer estableixin acció en origen tant de polítiques de cooperació al desenvolupament com de polítiques de pau i mediació de conflicte. També calen infraestructures i programes en els països acollidors amb "rutes segures" que permetin el trànsit segur des dels orígens de la crisi i/o conflicte, impedit desastres humanitaris com els ofegaments al Mediterrani o la repressió i mort a les fronteres d'Europa, i lluitant contra les màfies

del mercadeig de persones. En definitiva, cal un canvi de relacions econòmiques on la complementarietat i la col·laboració esdevinguin centrals i un canvi de relacions internacionals on la pau i la solidaritat substitueixin les relacions de dominació i màxim lucre.

Per portar endavant aquests canvis, cal que les forces europees antiausteritat es coordinin més i millor. EUiA és fundadora del Partit de l'Esquerra Europea, un dels espais de coordinació de les esquerres transformadores europees, i participa de les dinàmiques del GUE/NGL al Parlament Europeu, i continuarà treballant i aportant, des de la visió catalana, per eixamplar aquests espais. Però cal obrir el treball conjunt més enllà, com ja es va començar a fer amb el I Fòrum del Sud d'Europa i altres iniciatives, que han buscat fer xarxa entre diferents espais que proposen una alternativa europea. També en els espais socials, com el sindicalisme europeu, o les iniciatives ciutadanes, que han permès impulsar campanyes i mobilitzacions contra el TTIP o pel dret a l'aigua com a bé comú i públic.

Treballem per a construir un gran bloc europeu social i polític contra l'austeritat, i a favor d'una Europa social, per la pau i solidària, unint molts esforços per a presentar una alternativa política guanyadora a les properes eleccions al Parlament Europeu del 2019, al temps que treballem les alternatives a cada Estat membre.

Més enllà d'Europa, EUiA reafirma el seu suport a les forces i governs progressistes d'Amèrica Llatina que, com Veneçuela, estan patint intents de derrocar el govern legítim del President Nicolás Maduro, que ha posat en marxa, junt amb d'altres, un procés d'integració on prevalen els interessos de la majoria social, de les classes treballadores i populars, per sobre dels interessos de les multinacionals. Aquest cicle d'atacs ve de lluny, del derrocament dels governs de Paraguai i Hondures, de la destitució forçada de Dilma Rousseff, i que ara amenaça a Bolívia i l'Equador. Així mateix, ens manifestem a favor del procés de pau iniciat a Colòmbia, que no pot tenir marxa enrere malgrat el revés sofert en el plebiscit dels acords de pau.

1.2.5) Reforçar la mobilització social, l'empoderament popular i les alternatives des de la societat civil organitzada

Durant aquest període polític hem viscut grans canvis en la composició de l'espectre polític, amb l'aparició i èxit de noves expressions electorals que han aconseguit desplaçar a les forces del bipartidisme, i accedir a governs per impulsar polítiques alternatives. En altres casos, com en el govern de l'Estat, no ha estat possible el canvi, i ens hem de preparar per noves retallades i nous atacs als drets socials, laborals, democràtics i nacionals.

En tots aquests casos, cal treballar per recuperar el pols de la mobilització social per a portar a terme els canvis compromesos allà on governem, i per a defensar els drets civils, socials, laborals i nacionals conquerits, resistir els atacs que venen dels governs conservadors, de la Troika i del capitalisme global neoliberal. Per tant, hem de situar en les prioritats estratègiques d'Esquerra Unida i Alternativa el nostre treball polític amb les forces sindicals, el moviment veïnal, els moviments socials, les plataformes socials, per acumular forces en la construcció d'un discurs contrari a l'hegemonia actual de les classes dirigents i que resisteixi no només en l'oposició a les mesures de retallades i política econòmica sinó, més important encara, a desmuntar el sofisma de que "no hi ha alternativa".

En aquest sentit, EUiA vol posar en valor especialment el sindicalisme de classe i la centralitat del món del treball en la construcció d'espais de resistència i alternatives, perquè és un dels principals espais on el capitalisme genera i perpetua la seva hegemonia social, política i cultural. Necessitem més treball en comú amb el moviment obrer organitzat i les organitzacions del sindicalisme de classe per a denunciar i combatre la precarietat laboral i les condicions d'emergència social de les famílies sense feina, sense prestacions i sense un futur digne, en especial de la gent jove. Volem contribuir a connectar amb més força les lluites del món del treball amb el conjunt de mobilitzacions socials, reforçar el seu compromís amb les polítiques de canvi i ajudar a establir ponts entre el sindicalisme de classe i altres realitats de la societat civil organitzada que treballen per un canvi social i democràtic de caràcter constituent, com ja hem explicat en altres propostes estratègiques.

Volem impulsar l'autoorganització social, les experiències cooperatives i comunitàries, i l'empoderament ciutadà en la recerca de models alternatius de vida i gestió de les necessitats i béns comuns, disputant al sistema capitalista espais més enllà d'on podem arribar des de les institucions amb governs de canvi.

En paral·lel a l'organització de la societat civil empoderada, cal impulsar espais de reflexió, anàlisi, creació i difusió d'un relat propi, no subordinat, de la realitat, per fer front al domini de la comunicació que tenen els grans poders econòmics i polítics, i confrontar les nostres idees i valors a la seva hegemonia cultural conservadora, que moltes vegades intenta dominar les classes treballadores i populars a través del discurs de la por, i dels valors de d'individualisme i la insolidaritat. En definitiva, les possibilitats de canvis reals passen per la combinació dels tres factors estratègics: instruments unitaris guanyadors per posar les institucions al servei de la gent, unes classes treballadores empoderades, mobilitzades i organitzades, i un relat propi que generi hegemonia cultural, consciència de classe, i valors comuns potents enfront del discurs de la por i del model de societat que proposa el neoliberalisme.

EIX 2: PROPOSTES PROGRAMÀTIQUES I PER A LA MOBILITZACIÓ SOCIAL

Vivim un canvi d'època marcat per la crisi i les retallades socials, però també per l'arribada a les institucions de les forces de canvi que estan tirant endavant models alternatius al neoliberalisme, com a resultat de la transformació de les formes i marcs de debat i confrontació polític-social. EUiA participa, amb d'altres, en aquesta acció política per canviar l'estat de les coses, i ho fa des de les institucions, i també des del carrer i les places, des de la mobilització social per empènyer els canvis des de baix. Per això, en aquesta 7a Assemblea, volem actualitzar els principis programàtics i d'acció política d'EUiA, les bases del nostre activisme al carrer, i acció a les institucions, sigui al govern o a l'oposició; principis, valors, i propostes que volem significar com a propis, però que volem debatre i compartir amb d'altres, ja sigui en la mobilització social, ja sigui en l'elaboració de programes electorals unitaris, especialment en els aspectes socials, econòmics, ambientals o culturals.

2.1) Un nou model productiu amb una economia al servei del bé comú

Una economia al servei del bé comú

Les receptes neoliberals han posat l'economia al servei dels bancs i de les grans transnacionals, deixant de banda les necessitats de les persones i la sostenibilitat del planeta. Cal acabar amb les polítiques d'austeritat i de privilegi del sistema financer, orientant de manera clara la política econòmica cap al compliment de l'objectiu de la plena ocupació, i transitant cap a un nou model productiu sostenible ecològicament.

Defensem eliminar la limitació de dèficit i el privilegi de pagament del deute sobirà introduïdes a l'article 135 de la Constitució espanyola, i derogar la Llei d'estabilitat pressupostària. Necessitem pressupostos expansius, amb utilització dels ingressos i les despeses públiques per pal·liar els efectes de la crisi sobre les rendes més baixes, corregint el dèficit social i millorant substancialment la distribució de la renda, que siguin participatius, i que incorporin transversalment la perspectiva de gènere.

Proposem desenvolupar un Pla Nacional de Reindustrialització, per tal de fer de la indústria una part fonamental del teixit productiu del país. Una indústria que mantingui la seva aportació a la creació de riquesa i ocupació, moderna, sostenible i orientada a productes d'alt valor afegit.

Cal fer una política activa del teixit productiu i industrial que afavoreixi la relocalització i territorialització d'activitats industrials, donant suport a noves activitats i empreses, dotant dels serveis i infraestructures necessaris els polígons d'activitat econòmica i vetllant per l'equilibri territorial, i garantint que els ajuts públics a empreses es tradueixin en compromisos de creació de treball estable, de qualitat i de permanència a llarg termini a l'Estat. L'incompliment dels compromisos d'inversió donaran lloc al retorn dels ajuts i la penalització en l'accés futur a ajuts o contractacions públiques.

Potenciarem la internacionalització de la infraestructura productiva a l'estat espanyol, explorant les noves oportunitats d'atracció d'activitat productiva exterior.

Impulsarem la investigació pública com a factor clau de progrés. És indispensable la inversió creixent orientada a la investigació i la propietat intel·lectuals públiques en activitats de futur: medicina, biologia, agricultura, energies renovables i altres.

Un sistema financer al servei de l'economia productiva

Proposem implementar mecanismes de control a les entitats bancàries, als sistemes de retribució de les persones directives, les comissions i interessos, a la venda de productes financers i penalització dels productes fraudulents i enganyosos com les participacions preferents, i garantia de fluïdesa del crèdit a famílies i empreses. Limitació dels salaris de les persones directives d'aquelles empreses o entitats financeres que rebin ajudes públiques.

Creació d'una Banca Pública i Democràtica. Convertint en accions els avals i aportacions lliurades per les administracions públiques als bancs i caixes. En el trànsit cap a aquesta nova Banca, les administracions públiques treballaran prioritàriament amb entitats de Banca Ètica, incorporant-hi progressivament els seus comptes.

Creació d'un sistema públic de crèdit i de les assegurances, així com dels sectors estratègics de l'economia.

Auditoria ciutadana del deute, per conèixer l'origen i la composició del mateix, cancel·lant el deute il·legítim i establint un nou calendari i reestructuració del pagament del deute compatible amb el creixement econòmic, la protecció dels drets i serveis públics, i la generació d'ocupació, i la possibilitat de fer quites del deute que es consideri il·legítim.

Economia social i solidària

Repensar les relacions econòmiques des d'uns paràmetres diferents davant de la lògica mercantilista d'allò públic. L'economia social i solidària contribueix a la construcció de relacions laborals, de producció, distribució, consum i finançament basades en la justícia, cooperació, la reciprocitat i l'ajuda mútua, superadora de les formes de producció, distribució i consum capitalistes, que es basen en la propietat privada dels mitjans de producció, l'obtenció de beneficis i la lògica de l'acumulació.

Donar suport a l'establiment de cooperatives i societats laborals de treballadores i treballadors, i generar microexperiències d'autogestió i autoorganització, amb un catàleg de bones pràctiques i fins i tot segells institucionals per a avalar-les: cooperatives de consum ecològic, energies renovables, culturals, entre altres. Enfortir les xarxes internacionals de l'economia solidària, el comerç just i de proximitat.

2.2) Treball digne i per a tothom. Un nou model de relacions laborals per una societat més justa i democràtica

La globalització neoliberal ha utilitzat com a eina per a la maximització dels seus guanys la desregulació absoluta del mercat de treball, acompanyada de la individualització de les relacions laborals i la pèrdua de capacitat contractual i mobilitzadora dels treballadors i treballadores, així com de les organitzacions sindicals de classe que els representen, que han vist així molt disminuïda la seva capacitat de mobilització i aportació al conflicte social.

En el cas de l'estat espanyol, un dels principals camps de prova neoliberals dels últims anys, dues de les reformes laborals de major calat, la del PSOE el 2011 i del PP el 2012, les dues amb el suport de CiU (abstenció necessària el 2011 i vot a favor el 2012), han estat una màquina de destrucció d'ocupació, però sobretot la piconadora dels drets socials i laborals més important dels darrers 30 anys, culminant un procés amb fites com la legalització de les ETTs al 1994, les retallades a les pensions i prestacions de desocupació; i amb una dramàtica reducció de la capacitat contractual i mobilitzadora del sindicalisme de classe.

Davant el fracàs d'aquest model basat a la desregulació, precarietat laboral i vital i baixos costos laborals, EUiA apostem per la creació de treball digne, estable, segur, de qualitat i amb drets, quelcom imprescindible per a una sortida social de la crisi. Crear ocupació de qualitat, que afavoreixi la conciliació personal i faciliti la desmercantilització de la vida, amb l'horitzó de la plena ocupació, en sectors de transició energètica i ecològica i de l'estat del benestar a partir d'un pla de creació d'ocupació i d'atenció a la igualtat d'oportunitats. Per a fer-ho possible, caldrà buscar espais conjunts de mobilització, en torn a la derogació de les reformes laborals i la seva substitució per una llei de treball digne que inclogui, entre d'altres les següents qüestions:

- Impulsar un pla de creació d'ocupació i igualtat d'oportunitats, i una llei per garantir el dret a un treball digne.
- Recuperar el caràcter públic dels serveis d'ocupació i garantir igualtat en l'accés als mateixos.
- Repartiment del treball, per una reducció de jornada, almenys, a les 35 hores setmanals efectives i sense disminució salarial.
- Garantir unes relacions laborals en igualtat i lliures de discriminació per raó d'edat, naixement, orientació o identitat sexual, gènere, ideologia, opinió, origen, o qualsevol altra condició o circumstància personal o social. Apostem fermament per una millor conciliació de la vida personal i laboral.
- Garantir els drets laborals del jovent: per un treball en igualtat d'oportunitats.
- Implantar un nou sistema de relacions laborals més democràtiques: participar a l'organització del treball.

- Recuperar la capacitat adquisitiva dels salaris, augmentant el salari mínim interprofessional, en els termes de la Carta Social Europea, que fixa com a objectiu el 60% del salari mitjà pactat en conveni col·lectiu (actualment 1.000€), per a reactivar l'economia.
- Reducció de la bretxa salarial entre persones directives i treballadors/treballadores a les empreses.
- Millora i desplegament de la llei de l'autònom.
- Millorar el sistema de formació professional per a garantir la igualtat d'oportunitats.
- Impulsar un nou sistema de contractació laboral: ocupació estable i amb més drets, i desenvolupar una nova regulació de l'acomiadament més segura i garantista.
- Reconeixement dels mateixos drets socials i laborals a totes les treballadores i els treballadors que prestin els seus serveis dins d'un mateix procés productiu, amb independència de la titularitat del contracte de treball o la causa jurídica del mateix.
- Enfortir l'exercici dels drets a la negociació col·lectiva i dret de vaga com a garante dels drets dels treballadors/es, amb la derogació de la normativa restrictiva dels seu exercici i la seva substitució per una regulació garantista dels mateixos.
- Introduir un sistema de compra pública que potenciï les conductes socialment responsables en l'ocupació.
- Implantar una adequada política de prevenció de riscos laborals, per una ocupació segura i amb drets.
- Reformar la llei de mútues col·laboradores de la seguretat social.

Accentuar la protecció a les persones aturades

- Lluita contra l'atur i la pobresa.
- Suport actiu als i les demandants d'ocupació: cobertura de transport garantida en base a un sistema de tarifació social, suport públic a la gestió de la recerca, etc.
- Augment de la durada i la quantia de la prestació d'atur sense augmentar el període mínim de cotització. Recuperar els subsidis i ajuts suprimits per les últimes reformes de la protecció per desocupació, particularment el subsidi de majors de 52 anys fins arribar a l'edat de jubilació. A efectes de prestacions i subsidis, la determinació de la renda tindrà caràcter estrictament personal. Oferir garanties de plans formatius.
- Interrupció de la percepció de la prestació i del subsidi com a conseqüència de processos d'IT acreditat per facultatiu del sistema públic de la Seguretat Social.

-Establiment d'una renda garantida de ciutadania, amb una quantia suficient, en els termes de la ILP de la que EUiA n'és membre del grup promotor, junt amb plans públics de treball garantit, que permetin la cobertura de les necessitats bàsiques de la persona, des d'una perspectiva no mercantil.

-Cobertura garantida, en base a un sistema de tarifació social, dels serveis bàsics d'aigua, gas i electricitat per a les persones en atur.

-Creació de menjadors i bancs d'aliments de caràcter públic per a persones en atur i sense ingressos sota control de les organitzacions socials de caràcter laic, aplicant al seu funcionament criteris democràtics i no discriminatoris.

-Polítiques de suport a les famílies en situació de risc d'exclusió econòmica i social.

-Participació i suport actiu a les plataformes i grups de persones aturades.

2.3) Una fiscalitat justa i un nou model de finançament

El sistema fiscal és una peça fonamental del model econòmic i social i garantia de les polítiques socials i per a una millor redistribució de la riquesa. I malgrat això, l'estat espanyol mai no ha consolidat un sistema fiscal socialment just, amb una progressivitat suficient i amb uns ingressos adequats per enfortir l'estat del benestar.

Les reformes fiscals aplicades des dels anys vuitanta han impulsat una fiscalitat injusta a costa dels assalariats/des i dels consumidors/es. 30 anys retallant, amb el suport de CDC, els impostos a les rendes més altes, les rendes del capital i els especuladors.

En una etapa de creixement econòmic, s'han baixat impostos, i ara que l'economia travessa una situació difícil, es vol seguir plantejant una equació impossible: menys impostos, dèficit 0 i prestacions socials per a tothom, per fer front a la crisi.

Però no és aquesta la fórmula de la sortida de la crisi. En una situació com l'actual, cal actuar decididament, i afrontar una reforma fiscal de caràcter integral, justa i, tal i com estableix la Constitució de 1978, progressiva, per a que pagui més qui més té, redistribuir la riquesa i incrementar la despesa social. És a dir, una reforma per a la justícia fiscal, necessària per a disposar d'un estat del benestar al nivell dels estàndards europeus.

2.3.1) Redistribuir la riquesa i perseguir el frau fiscal

-Intensificació de la lluita contra el frau fiscal. Amb més recursos econòmics, humans i legals.

-Derogació de les amnisties fiscals.

-Reforma fiscal. Fiscalitat justa i progressiva, que faci possible la redistribució de la riquesa i la garantia dels serveis públics:

- Potenciació de la imposició directa sobre la indirecta, amb reducció de l'IVA de productes de primera necessitat.
- Increment de la progressivitat sobre l'IRPF i impost de societats, augmentant els trams de l'impost i elevant els tipus impositius dels últims trams.
- Aplicació de mecanismes de diferenciació fiscal entre Pimes, autònoms/es i grans empreses.
- Impost a les grans fortunes; penalitzar les rendes del capital respecte les rendes del treball.
- Aprovació d'una taxa a les transaccions financeres especulatives.
- Fi de l'exempció fiscal de l'Església i del seu finançament amb l'IRPF.
- Eliminació de les Societats d'Inversió de Capital Variable (SICAV).
- Recuperació dels impostos de transmissions patrimonials i successions.
- Modificació de la normativa fiscal per tal que els infractors retornin el capital defraudat.
- Eliminació del tractament fiscal favorable als plans privats de pensions, a les mútues de la sanitat privada i a la compra d'habitatge de propietat.

2.3.2) Un nou model de finançament

Des de l'any 2015, el model de finançament de l'Estat i les Comunitats Autònomes està pendent de revisió, perquè el Partit Popular s'ha negat a obrir la negociació emparant-se en la necessitat de mantenir els criteris existents d'estabilitat pressupostària per complir amb l'objectiu de dèficit marcat per la Troika comunitària.

En aquest sentit, EUiA defensa un model propi de finançament per a Catalunya que compleixi els següents principis:

- Hisenda pròpia, amb el ple desenvolupament de l'Agència Tributària de Catalunya, que compti entre els seus objectius la lluita contra el frau fiscal.
- Equitat: cal garantir l'anivellament de forma que el conjunt de territoris tinguin capacitat de prestar els serveis bàsics sempre que es realitzi un esforç fiscal similar i els recursos necessaris per a que els diferents territoris puguin desenvolupar les seves competències
- Justícia territorial: Introducció del principi d'ordinalitat per tal que Catalunya, una vegada fetes les corresponents aportacions a l'Estat, no vegi alterada la seva posició en l'ordenació de les CCAA per rendes per càpita.

-Solidaritat interterritorial: el repartiment ha de ser solidari en funció de les necessitats socials de cada territori. Es prioritzarà que el fons de compensació sigui utilitzat per despeses socials i d'inversió amb una clara aposta per la promoció i extensió de drets socials.

-Renegociació del deute autonòmic. Impulsarem la renegociació amb l'Estat del pagament del deute públic autonòmic -tipus d'interès, períodes de carència, terminis de venciment i amortització-, per tal de reduir el cost del pagament del deute i poder destinar aquest estalvi a cobrir necessitats socials immediates, així com inversions per al futur desenvolupament del nou model productiu.

En el mateix sentit, EUiA defensa que cal una nova llei de finançament local per dotar de recursos econòmics suficients els Ajuntaments, que donen molts serveis dels quals no en tenen competència, però ho fan per proximitat, i per responsabilitat i voluntat de servei públic a la ciutadania, especialment en la situació d'emergència social existent, sense tenir els recursos necessaris per fer-hi front.

2.4) Recuperem drets socials i serveis públics

Els serveis socials són un dels pilars de l'estat del benestar i tenen com a objectiu garantir les necessitats bàsiques de la ciutadania, promovent l'autonomia personal, la igualtat de drets i d'oportunitats i el desenvolupament de les capacitats personals. La profunda crisi que vivim i el retrocés de les polítiques socials dels governs de CDC i del PP ens porta, avui, a un agreujament de la fractura social, de la cohesió social així com de la igualtat d'accés als serveis i l'equitat territorial. També, per exemple, a la retirada de la majoria d'actuacions que es duen a terme en la lluita contra la violència masclista que pateixen les dones.

Però hi ha alternatives, posant les persones, els seus drets i necessitats al centre de la política, i posant fre a una desigualtat a l'accés als serveis públics que suposa en molts casos l'únic fre a l'exclusió social, permetent a les persones subvenir amb dignitat a les seves necessitats més elementals.

Per això cal garantir:

-Corregir el dèficit inversor en serveis públics i equiparació amb la mitjana de la UE-15.

-Crear un Pla de foment de noves ocupacions i creació de llocs de treball públics mitjançant un pla d'inversions i despeses públiques.

-Prioritzar els serveis a la ciutadania des de la pròpia estructura de l'Administració pública. La subcontractació de serveis, que haurà de ser una excepció i no la norma. Als plecs de contractació de les subcontractacions es garantirà que no es produeixi pèrdua de la qualitat del servei ni que les condicions laborals, salarials i socials de treballadors i treballadores siguin inferiors a les condicions de l'Administració pública.

-Garantir el dret a la intimitat i la protecció de dades de caràcter personal gestionades per les Administracions Públiques, sense que en cap cas les mateixes puguin ser cedides amb finalitats mercantils.

-Garantir que les lleis vagin acompanyades del pressupost necessari per complir-les i desenvolupar-les.

-Donar prioritat a projectes de desenvolupament comunitari, amb valors educatius, de participació i de reflexió de l'acció política.

-Promoure una política d'inclusió social global donant suport als ajuntaments, desenvolupant el treball en xarxa per fer més eficaç la política social.

-Impulsar el desenvolupament de la Llei dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència; garantint l'atenció, protecció i promoció del benestar personal i social dels infants i dels adolescents. Especialment, fomentar la lluita contra el maltractament i l'abús sexual a la infància i l'adolescència.

-Impulsar mesures per tal de prevenir i lluitar contra els maltractaments a les persones grans, tant en l'àmbit familiar com en l'àmbit institucional.

-Potenciar la participació ciutadana en el sistema de serveis socials i potenciar les entitats del tercer sector sense ànim de lucre per davant de les empreses mercantils.

2.4.1) Per una salut pública, universal i de qualitat

Tal i com diu l'OMS entenem la salut com un concepte que va més enllà de l'absència de malaltia i es considera "un estat complet de benestar físic, mental i social".

Ens pronunciem en defensa del Sistema Nacional de Salut amb tot el seu caràcter conquerit: públic, universal, de qualitat, integral, solidari i d'equitat i qualitat garantida.

Considerem que el seu objectiu irrenunciable és el de donar la cobertura i serveis per garantir el dret constitucional de la ciutadania a la protecció de la salut, sense discriminació de cap tipus. I no només en la vessant reparadora o curativa sinó també en les accions de prevenció i promoció de la salut.

Entenem que la salut és un dret i no una mercaderia, per la qual cosa defensem la universalització de la Sanitat com a prestació no contributiva i dret subjectiu.

Defensem el caràcter públic del Sistema Nacional de Salut, sense "híbrids-mixtos" ni fórmules parasitàries, sempre orientades als beneficis privats.

Exigim la derogació de la Llei 15/97, per a recuperar la Sanitat pública i per acabar amb la privatització. Reivindiquem una Sanitat sense re-pagaments.

La política de salut del Govern de la Generalitat, en especial de l'ex conseller Boi Ruiz, però també del conseller actual Toni Comín, ha estat completament lesiva per a la Sanitat pública. En menys de cinc anys hem passat a tenir una Sanitat menys pública, menys universal i menys equitativa,

perquè ha impulsat retallades estructurals i ideològiques a la Sanitat pública per donar negoci a la privada i canviar el model, sense diàleg i amb absoluta opacitat.

Menys equitativa, amb més diferències territorials, i retallades lineals a tot el sistema que han afectat més allò més feble. Sense garanties de temps en llistes d'espera, amb un augment per a visites a especialista i a proves diagnòstiques o a la rehabilitació. Incompliment del temps establert per llei per les 14 intervencions quirúrgiques protegides. 181.000 pacients en espera d'IQ, prop de 20.000 esperen entre un i dos anys. Més repagaments de medicaments, competència de l'Estat, no compensat aquí. Moltes persones no poden comprar els medicaments que els recepten.

Menys universal: el Reial Decret Llei 16/2012 del PP ens ha retornat al concepte pre-democràtic de necessitar la condició d'assegurat per a tenir garantida l'assistència sanitària. A Catalunya es va fer l'instrucció 10/2012 per a pal·liar-ho, però no s'ha acabat del tot amb l'exclusió sanitària. Durant tres anys, multitud d'entitats i col·lectius aplegats a la plataforma La Pasucat ho han estat denunciant. A hores d'ara, encara no s'ha resolt.

Menys pública, perquè el Govern ha dissenyat una estratègia gens improvisada per desmantellar el sistema públic i per afavorir el negoci privat per sobre del bé comú de la salut de les persones. Privatitzar en Sanitat és proporcionar recursos públics a entitats privades amb afany de lucre a fi que prestin serveis sanitaris assistencials que s'haurien de donar en equipaments públics.

En tota aquesta lluita han estat claus els moviments com la Marea Blanca, a la que EUiA hi participem activament, donant suport a les lluites de cada localitat i territori en defensa de la sanitat pública. És per aquest motiu que assumim com a pròpies les principals reivindicacions del moviment, el conegut com a 'Decàleg del Programa per un Servei Nacional de Salut a Catalunya'.

EUiA ens mobilitzem per a que sigui prioritari establir criteris i propostes que garanteixin una atenció resolutiva, preventiva, coordinada amb els diversos dispositius d'atenció a la salut. Una atenció participativa, defensant una política sanitària que tingui en compte la participació democràtica de treballadors/es, pacients i famílies a la planificació i presa de decisions al sistema públic de salut, com a patrimoni de tota la ciutadania; amb la creació de Consells Socials de la Ciutadania, com a eina per a conèixer les necessitats i establir les xarxes de col·laboració ciutadana en la planificació de serveis i tot el relacionat amb l'atenció a la salut al territori; així com lluitar amb més eficàcia contra la corrupció, afavorint la transparència.

EUiA defensa com una prioritat el sistema públic de salut universal, equitatiu i solidari, en base a les següents propostes:

-Més pressupost per als hospitals, atenció primària, salut mental i salut pública.

-Considerem que l'atenció primària de salut és la porta d'entrada al sistema sanitari, filtre, nexa d'unió amb l'atenció hospitalària i l'eina bàsica per a una atenció integral a les persones i en canvi, ha patit bona part de les retallades pressupostàries i, per això, cal la reversió de les retallades en personal, serveis i CAP.

- Reversió de totes les externalitzacions, recuperació dels serveis pel sistema públic.
- Més inversió pressupostària i propostes consensuades a fi de reduir les llistes d'espera, atenent als malalts que més ho necessiten i millorant la coordinació entre nivells assistencials.
- Aturar els plans de trossejament de l'ICS.
- Fer complir la carta dels drets i deures dels usuaris de la Sanitat del Departament de Salut que diu, entre d'altres conceptes, que la ciutadania té dret a accedir a una atenció sanitària de qualitat en el seu lloc de residència, dret a escollir els professionals i els centres sanitaris, dret a l'atenció en un temps adequat a la patologia, i dret a conèixer el nivell de qualitat dels centres de salut.
- Política farmacèutica al servei de la salut. No al copagament. Política de compres centralitzada amb criteris de fixació de preus no subordinats als interessos de les farmacèutiques. Inversió pública en investigació farmacèutica i titularitat pública de les patents resultat de la mateixa, en l'horitzó d'una indústria i distribució farmacèutica públiques.
- Incorporar les cures pal·liatives i l'atenció integral a les situacions de fi de vida com un aspecte fonamental de l'atenció al pacient. Segons l'últim informe de la SECPAL, prop de 54.000 pacients cada any no reben aquest tipus d'atenció.

2.4.2) Per un educació pública, laica, inclusiva, en català i de qualitat

La defensa d'un sistema educatiu públic, de qualitat, laic, coeducatiu, en català, inclusiu, equitatiu i democràtic continua sent un dels pilars fonamentals de l'acció política d'Esquerra Unida i Alternativa. L'educació és un dret fonamental de totes les persones que viuen a Catalunya i es tracta d'un dels pilars fonamentals de la nostra societat.

En l'últim període, l'escola pública ha patit un dels atacs més despietats per part de les polítiques neoliberals tant del PP al conjunt de l'estat, com de CDC a Catalunya. La LOMCE, així com les retallades ideològiques imposades per la Consellera Irene Rigau, primer, i Meritxell Ruiz, després, han atemptat brutalment contra el dret a l'educació de les classes populars.

La Llei del Ministre Wert ha suposat un atac a la cohesió social a través de la llengua, és una eina que aprofundeix en la fractura social i converteix l'educació en una carrera d'obstacles. La LOMCE, a més, està pensada per a controlar ideològicament la població i instaura una mentalitat de l'empresa privada a l'escola pública que situa l'educació al servei dels mercats i del capitalisme. Profundament preocupant és la desaparició de la democràcia interna i la participació del conjunt de la comunitat educativa que aquesta Llei del PP vol imposar. Per aquests motius, la derogació immediata de la LOMCE i l'impuls d'una llei que sorgeixi directament de la proposta de la comunitat educativa és una de les principals prioritats d'EUiA.

Tots aquests atacs han estat dissenyats pel neoliberalisme de PP i CDC per dos motius fonamentals: la mobilització de la comunitat educativa organitzada i les polítiques actives en favor de l'educació pública desplegadas pel món local. Les mobilitzacions protagonitzades per les mares

grogues, els sindicats de classe i d'ensenyament, les plataformes en defensa de l'educació pública i les associacions d'estudiants s'han posat dempeus en defensa del nostre sistema educatiu i han evitat, amb molt d'esforç, l'objectiu de convertir l'educació pública en subsidiària de l'escola privada i concertada.

A Catalunya, l'èxit de la Iniciativa Legislativa Popular, de la qual va participar activament EUiA, amb la recollida de 95.000 signatures, tot i el veto del PP de Catalunya i Junts pel Sí al Parlament de Catalunya, ha demostrat que és imprescindible un procés de confecció d'una nova Llei d'Educació a Catalunya consensuada amb tots els agents de la comunitat educativa i que es fonamenti sobre quatre pilars bàsics: educació al llarg de la vida, gratuïta, universal i en català. Una nova Llei que, particularment, deixi clar que el diner públic ha d'anar única i exclusivament a l'educació pública. No podem continuar amb les polítiques de subvenció a les escoles privades que competeixen deslleialment amb l'escola pública i desvirtuen el paper subsidiari que originàriament havia de tenir el concert educatiu. Per tant, hem de treballar políticament per aconseguir eliminar la doble xarxa educativa. A més, requerim també un debat consensuat sobre les noves pedagogies i les noves figures educatives que són fonamentals per al bon funcionament del sistema educatiu català. El creixement de les escoles amb pedagogia innovadora i de comunitat d'ensenyament o la necessitat de desplegar jurídicament els Instituts Escola com a solució de continuïtat i d'estabilitat dels projectes educatius a les variacions demogràfiques són iniciatives que cal analitzar, tenir en compte i impulsar territorialment, en comptes de criminalitzar i obstaculitzar-les com està fent CDC i Junts pel Sí. Així mateix, cal debatre sobre la plataforma Escola Nova Segle XXI i el seu paper en els propers anys en el panorama educatiu.

Propostes d'EUiA en defensa d'una escola pública:

- Garantir un finançament públic al nivell de la UE-15 per tenir un sistema públic de qualitat en tots els seus vessants (atenció, ràtios, activitats educatives, menjador, materials...) que garanteixi un accés universal i gratuït a l'educació.
- Fomentar la renovació pedagògica a les escoles públiques.
- Unificar el Sistema Públic Educatiu. No oferir nous concerts educatius a la titularitat privada i obrir un procés per incorporar l'escola privada concertada a la titularitat pública.
- Fer corresponsables a les administracions locals amb les altres administracions en matèria d'educació, fomentant el treball coordinat salut-serveis socials-educació.
- Garantir la cultura pública de la laïcitat com a element democràtic, trencant els acords amb el Vaticà i amb el compromís de no obrir nous acords amb altres confessions religioses. Impulsar les manifestacions de la cultura popular no religiosa.
- Garantir condicions laborals i formatives dignes de la responsabilitat que es demana als col·lectius professionals de l'educació.
- Garantir els serveis educatius de suport per garantir una veritable escola inclusiva.

- Promoure un canvi al model educatiu, garantint la participació dels diversos col·lectius implicats en l'educació, en la concreció i seguiment de la política educativa pública.
- Garantir que l'etapa educativa 0-3 sigui de titularitat i gestió pública, amb un decret que reguli la qualitat i faci de l'infant el subjecte de dret a l'educació.
- Promoure la competència transversal de Participació Democràtica, garantint els mitjans per a que l'alumnat desenvolupi la consciència necessària per a fer-la efectiva a tots els nivells.
- Garantir una educació per la igualtat, basada en la coeducació i en contra d'una cultura androcèntrica i homòfoba.
- Impulsar, també en horari no lectiu, l'educació en el lleure i l'esport escolar no competitiu, com a elements pedagògics fonamentals en la formació de les persones. Cal garantir l'accés universal a aquestes activitats, amb un finançament adequat mitjançant un sistema de tarificació social.
- Potenciar i garantir una educació de qualitat al llarg de la vida, també a l'etapa adulta.
- Defensar una escola catalana, arrelada a la realitat del país i del seu territori, que té la llengua catalana com a vehicular de l'aprenentatge i la immersió com a estratègia pedagògica, que defugui de la mercantilització dels recursos pedagògics, materials i humans, així com a la contractació d'empreses que ofereixen serveis als centres educatius.
- Fomentar la formació de pares i mares per a afavorir la implicació familiar a la vida educativa.
- Garantir criteris pedagògics a les decisions polítiques sobre el sistema educatiu.
- Elaboració de l'Estatut de la Funció Pública Docent.

2.4.3) Universitat i recerca: un sistema d'ensenyament superior i de recerca públic, accessible, de qualitat i al servei de la societat

Acord-marc, estabilitat marc normatiu i recursos universitats públiques

El sistema universitari necessita una estabilitat normativa i un model d'assignació de recursos que vagin més enllà de la conjuntura política, per tal de dur a terme les seves funcions acadèmiques (essencials) i de servei a la societat. Cal un acord en elements bàsics que tingui la majoria més àmplia possible. Propostes:

- Promoure un acord d'àmplia base entre les forces polítiques del Parlament de Catalunya per articular un sistema universitari públic de qualitat i millorar el nostre sistema d'educació superior. Aquest acord ha d'establir les bases per a una major cooperació i coordinació entre les universitats, sobretot en relació als mapes de titulacions i de recerca, l'equilibri territorial i la presència acadèmica de Catalunya a nivell internacional.

-Articular un sistema universitari públic basat en la cooperació entre les universitats més que en la competència entre elles, estimulant l'eficiència en l'ús dels recursos assignats. Definir un sistema adequat de rendició de comptes que permeti conèixer la correcta gestió dels recursos per part de les universitats en ús de la seva autonomia.

-Derogació de la LOMLOU i substitució per una nova llei orgànica, resultat de treballs amb participació de la comunitat universitària.

-Inversió pública en el sistema universitari públic del 2% del PIB, liquidació del deute amb la Generalitat i eliminació del finançament públic a universitats privades.

-Creació d'una comissió per a l'elaboració d'una nova Llei Orgànica d'universitats.

El model social d'universitat

L'objectiu de la universitat pública ha de ser la contribució al progrés de la societat a través de les funcions de docència i recerca. Propostes:

-Impulsar una major integració dels estudis tècnics de la formació professional, els estudis universitaris i l'educació secundària, tal com s'ha fet en alguns països europeus.

-Impulsar les mesures necessàries per acabar amb les situacions de precarietat laboral que viuen els col·lectius de PDI i PAS a les universitats públiques, especialment doctorands, post-doctorands o el fals professorat associat.

-Adequació de la docència a les necessitats socials i locals, defugint la dependència exclusiva del mercat de treball. Organització de les condicions de treball, en tots els seus nivells, amb perspectiva de gènere.

-Definició i homogeneïtzació de la carrera científica assegurant l'estabilització i la promoció de joves investigadores i investigadors.

-Una universitat vinculada amb l'entorn i amb les anteriors etapes educatives, i que incorpori valors com la Cultura de la Pau, la igualtat de gènere, la solidaritat i la sostenibilitat.

El govern de les universitats públiques

Clarificar les funcions dels òrgans de govern de les universitats, com el paper del Consell de Govern i del Claustre, així com el paper del rector o la rectora i la responsabilitat de gerència, tendint a una professionalització de la gestió i un autogovern democràtic.

Millorar la participació de l'estudiantat i de les organitzacions sindicals en els òrgans dependents de la Generalitat, com el Consell Interuniversitari de Catalunya (CIC) o el Consell d'Estudiants de les Universitats de Catalunya (CEUCAT).

Autonomia universitària respecte els interessos polítics i econòmics privats, amb uns òrgans de govern col·legiats, transparents i amb funcions clares i diferenciades entre ells, i un funcionament democràtic on participin tots els sectors de la universitat.

L'accés universal

Garantir l'accés universal a la universitat. Derogació de l'increment de les taxes universitàries. Augmentar el nombre de beques i derogar els augments de preus fins a arribar als nivells de 2011, amb l'objectiu estratègic d'avançar cap a la gratuïtat real de les primeres matrícules.

Fins que no s'arribi a la gratuïtat, garantir la igualtat de preus de graus i màsters.

Garantir que qualsevol canvi en l'estructura dels títols no provocarà encariments del cost de la carrera, per exemple en el cas de noves titulacions de 3 anys de grau i 2 de màster.

Accés universal a través de la desaparició gradual de les taxes de matrícula, de la garantia d'itineraris lents per estudiants que treballen, de segones convocatòries d'examen i de l'augment fins al 0,25% del PIB de la inversió pública en beques (especialment beques salari).

El nou model de 3 anys de grau i 2 de màster no pot produir situacions de competència entre universitats que afectin negativament la qualitat, com podria ser la convivència de títols equivalents de diferent durada.

Centrar la responsabilitat del Govern en la determinació dels elements bàsics del model universitari i dels seus objectius generals, la planificació i coordinació general del mapa universitari (de docència i de recerca). Aplicar mesures d'estímul a la cooperació interuniversitària i no a la competència pels recursos entre les universitats.

2.4.4) En defensa del dret a un habitatge digne per tothom

Des del 2008 fins l'actualitat, prop de mig milió de famílies han estat desnonades a tot l'Estat. Malgrat tractar – se majoritàriament de desnonaments per execucions hipotecàries, en els últims anys els desnonaments de lloguer van en augment. A banda d'això, moltes persones s'han quedat sense casa i amb deutes de per vida, ja que les entitats financeres no els han acceptat que el retorn de l'habitatge pogués cancel·lar el deute. Cal acabar amb aquesta injustícia i abús per part de la banca, que ha provocat una situació d'emergència econòmica i social, i retornar l'habitatge a la seva funció social, la pròpia d'un dret que garanteix la cobertura de necessitats essencials de la població, que ha de ser garantit per l'Administració i no pas d'un instrument especulatiu per a que uns pocs facin negoci, en un sistema en què les necessitats bàsiques esdevenen un bé de consum, l'habitatge no pot continuar sent un simple producte mercantil.

En aquest, com en tants altres temes, la llei va per darrera de la societat; en aquesta evolució del concepte social del dret a l'habitatge ha estat clau la lluita d'entitats com la PAH. És per aquest motiu que assumim com a pròpies les principals reivindicacions del moviment que incloem, entre d'altres, en les següents mesures.

Aturar els desnonaments

Impulsar els canvis legislatius necessaris per a aturar aquesta vulneració flagrant de drets:

Prohibició dels préstecs hipotecaris mixtos, així com de les subhastes per sota del valor de taxació.

Suprimir el “desnonament exprés” donant garanties a les persones llogateres en els procediments de desnonament.

En el cas de desnonaments de lloguer de petit propietari o propietària, l'Administració haurà de garantir per llei, abans del llançament, una alternativa habitacional consistent en un habitatge de lloguer social per a les famílies en situació de vulnerabilitat social. En cas de grans propietaris estaran obligats a oferir un habitatge de lloguer social.

Tant en un com en l'altra cas s'intentarà garantir l'arrelament de l'afectat, prioritzant la seva continuïtat al mateix habitatge, i al seu defecte al mateix barri o municipi.

Instaurar solucions socials per a situacions d'emergència habitacional.

La dació en pagament

Instaurar una moratòria immediata sobre els desnonaments de primer i únic habitatge.

Instaurar l'obligatorietat d'acceptar la dació en pagament retroactiva en procediments d'execució de deutes hipotecaris vinculats a l'habitatge habitual (siguin procediments en curs o ja finalitzats) amb alliberament del deute que, teòricament, pugui sobrepassar el valor de l'habitatge objecte d'execució.

Cal garantir que les persones que signin una dació en pagament relativa a l'habitatge habitual liquidin la totalitat del deute i tinguin una opció de real·lotjament en lloguer social.

Establir un procediment de “segona oportunitat”, ràpid i econòmic que permeti la liquidació i, si cal, la reestructuració i la quita o reducció de tots els deutes que afecten a persones i famílies quan afecten al domicili habitual. En aquest sentit, cal reivindicar, no només la recuperació de la Llei del Parlament de Catalunya, de 24/2015, del 29 de juliol de mesures urgents per afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica, sinó la seva ampliació al conjunt de l'Estat.

Prohibició i nul·litat de ple dret de les clàusules abusives i promoure compensacions econòmiques retroactives als afectats/des, per part de les entitats bancàries

Alliberar del deute també les persones fiadores o avaladores.

Com a norma general, l'esforç habitacional per tots els conceptes associats a un lloguer social, no excedirà del 30% de la renda de la unitat familiar.

Despenalització de l'ocupació d'habitatges per necessitat habitacional i actuar des de les institucions per a perseguir l'acció de grups violents i criminals "antiokupes" al servei de grans tenidors d'habitatges.

Denúncia de l'estafa en què consisteix la titulització, plantejant la necessitat de que en cas de cessió de drets hipotecaris a fons de titulització, l'entitat cedent no podrà reclamar judicialment el compliment d'obligacions a càrrec del deutor, així com tampoc l'execució de la garantia hipotecària, excepte prèvia acreditació registral del canvi de titularitat i la corresponent liquidació tributària.

Crear un fons d'habitatge social

Per tal de poder fer efectiu el dret a l'habitatge cal crear un parc principalment públic de lloguer que permeti garantir aquest dret constitucional. Aquest Fons d'Habitatge Social (FHS), al qual quedaran adscrits tots els habitatges que actualment gestiona la SAREB així com tots els habitatges de titularitat pública i els que s'adquireixin amb aquestes finalitats, serà gestionat per les CCAA i els ajuntaments, amb la participació d'entitats socials i representatives de les persones afectades i usuàries.

-Revisar les condicions del rescat de la Banca, de manera que els habitatges buits durant més d'un any pertanyents a les entitats financeres, i especialment de la SAREB, s'incorporin al FSH mitjançant cessió obligatòria, de manera que els habitatges que tenen en estoc es cedeixin per convertir-los en parc social de lloguer de llarga durada, gestionat pel sector públic o per organitzacions sense ànim de lucre.

-Incloure en el FHS els habitatges buits propietat de persones jurídiques que es considerin grans tenidors d'habitatge.

-Crear el Registre d'Habitatges Buits, que s'agregarà al de les CCAA i els ajuntaments, per tal de poder conèixer l'estat d'ocupació real del parc d'habitatges i planificar les polítiques públiques.

-Incentivar la posada en lloguer a preu social dels habitatges del parc privat, sobretot dels petits propietaris, establint mesures de foment, amb aval de cobrament de l'Administració al propietari.

-Les futures promocions d'habitatge públic seran exclusivament sota règim de lloguer o cessió d'ús. En cas de promocions públiques de venda, es destinaria a aquesta finalitat exclusivament el 20%, definint la normativa que el 80% restant es destinessin a lloguer i cessió d'ús.

Fomentar l'habitatge de lloguer

Una nova LAU hauria de considerar el lloguer com una forma habitual i no excepcional d'habitatge, i fomentar-lo, tant des del sector públic com del privat. Propostes:

-Promoure i regular el lloguer a preu social d'habitatges pertanyents a petits propietaris, subvencionant la diferència o a canvi d'ajuts a la rehabilitació i avalant l'Administració el cobrament al propietari.

-Incloure la modificació del preu del lloguer en funció de l'estat dels elements comuns de la finca. La progressiva degradació de les finques hauria de fer revisar a la baixa el preu del lloguer, introduint una valoració periòdica objectiva dels immobles.

-Regular els pactes de reducció de lloguer de l'habitatge a canvi de millores. De la mateixa manera, la realització d'operacions de manteniment i reparació a càrrec de l'arrendatari, per els motius descrits a l'apartat anterior, no suposarà una modificació a l'alça de la renda contractual.

-Regular els pactes de reducció de lloguer de l'habitatge per dificultats econòmiques sobrevingudes, en funció de la renda familiar.

-Protegir els contractes antics atenent al fet que la inversió inicial ha estat sobradament amortitzada, per tal de mantenir la població gran als barris més antics, amb ampliació del termini mínim del contracte a 5 anys.

-La vigència inicial del contracte de lloguer en règim d'habitatge social serà de 5 anys, prorrogable automàticament mentre subsisteixi la situació d'emergència habitacional.

-Introduir la pròrroga automàtica o la cessió de contracte, amb actualitzacions del lloguer en funció de l'IPC i de la valoració objectiva de les finques.

-Garantir sobre la base d'una tarifació social, la cobertura dels subministraments i serveis energètics essencials com a drets bàsics de totes les persones, que no es podran interrompre, sense previ informe dels serveis socials, assumint els costos les companyies subministradores.

2.4.5) Diversitat funcional i autonomia personal

Esquerra Unida i Alternativa entenem que les persones amb diversitat funcional són subjecte de drets: tenen els mateixos drets i les mateixes obligacions que la resta de ciutadans i ciutadanes.

Per això és imprescindible treballar perquè tinguin les mateixes condicions per poder exercir-los. Dignitat, autonomia personal, no discriminació i igualtat d'oportunitats.

El dret a l'educació sigui quina sigui la seva modalitat, defensem l'escola per a tothom, garantint el poder escollir l'escola que millor s'ajusti a les seves necessitats per la seva plena inclusió.

El dret al treball per a les persones amb diversitat funcional com a vehicle d'integració social amb el suport adequat per la seva plena inclusió.

El dret a la participació en la vida pública: les persones amb diversitat funcional han de participar de manera plena i efectiva en tots els àmbits de la comunitat (política, lleure, cultura); la comunitat ha de tenir en compte la diversitat, l'accessibilitat i el suport que necessiten.

El dret a la igualtat d'oportunitats: dret d'ocupació i formació, dret a la salut, dret a l'habitatge, dret a la cultura i a l'oci.

Defensar la Llei de la promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (Llei de Dependència) i dotar-la dels recursos suficients per a la seva aplicació per tal que cobreixi tots els graus de dependència, derogant el RD 20/2012, així com tots aquells canvis normatius que modifiquin, retallin o suprimeixin prestacions.

2.4.6) Reforçar un sistema públic de pensions dignes per a tothom

L'ocupació, la dignitat de les condicions de vida i treball, i el canvi de model productiu són alguns dels objectius a aconseguir per tal de sortir de la crisi econòmica amb més justícia social; una reforma fiscal justa i progressiva, i l'enfortiment del sistema públic de pensions són alguns dels mitjans imprescindibles per assolir-ho.

EUiA ens hem oposat públicament a les reformes de les pensions posades en marxa pels Governos espanyols, que han retallat el nostre sistema públic de pensions, augmentant l'edat de jubilació dels 65 als 67 anys, eliminant entre altres coses la garantia de l'actualització del poder adquisitiu de les pensions. Una mesura injusta, innecessària i insolidària, que fa pagar la crisi als treballadors/es; i que cal afegir a l'empitjorament que han patit durant els últims anys d'altres prestacions com la d'invalidesa o la d'Incapacitat Temporal, defraudant les expectatives i historial de cotització d'amples sectors de la població.

Per a EUiA és insostenible la contínua afirmació que el sistema públic de pensions està en perill. Es tracta d'una afirmació basada en estudis totalment esbiaixats i interessats, publicats pels mateixos Bancs i Caixes, rescatats amb 90.000 milions d'euros dels contribuents. El Govern espanyol pretén, una vegada més (igual que ha fet en matèria tributària) recompensar els sectors financers i empresarials que han provocat la situació actual i que la crisi la paguin els treballadors i les treballadores, convencent-los de la necessitat dels plans privats de pensions que, casualment, els permeten obtenir guanys milionaris (2,1% anual sobre el total de cada pla).

A l'Estat espanyol hi ha més de 4 milions de persones en atur. Per a EUiA, en un moment de destrucció d'ocupació i creixement de l'atur, no és moment d'allargar la vida laboral, sinó de crear ocupació i repartir l'existent, és a dir, treballar menys per a treballar tothom.

EUiA insisteix en la necessitat de reforçar l'estructura d'ingressos del sistema de pensions, en lloc de retallar les prestacions, i a aquest efecte, per tal de garantir la viabilitat i fortalesa del sistema, considerem necessària l'adopció de mesures estructurals de manteniment del sistema, com les següents:

- Derogar les reformes de pensions de PP i PSOE.
- Increment de la pensió mínima contributiva fins al SMI.
- Supressió dels incentius i rebaixes a la cotització empresarial.
- Combatre l'economia submergida, la precarietat laboral i el frau a la contractació.

-Gestionar plans de pensions de titularitat pública.

-Garantir un finançament suficient del sistema públic de pensions, plantejant-se un finançament mixt a càrrec dels Pressupostos Generals de l'Estat, i en què la Seguretat Social pugui rebre part dels seus ingressos del sistema tributari.

2.5) Defensa dels drets civils i les llibertats democràtiques. No a la “Llei Mordassa” i al nou Codi Penal. Una justícia per a tothom, eficaç i moderna

La llei de seguretat ciutadana, més coneguda com a “Llei Mordassa”, atorga potestat sancionadora a l'Executiu i pretén protegir el govern enfront de les protestes i demandes dels moviments socials, reprimint el dret d'expressió i de manifestació de la ciutadania. Aquesta llei, aprovada sense consens parlamentari, posa en risc la llibertat d'informació i la protesta pacífica, atorga més poder a les forces de seguretat, limita les garanties de la ciutadania per defensar els seus drets i posa en risc els drets de llibertat d'expressió i reunió pacífica. Per tot això, proposem derogar-la immediatament.

EUiA entén que la seguretat de les persones cal abordar-la amb una perspectiva global, en termes de seguretat econòmica, alimentària, de salut, mediambiental, personal, política i comunitària, respectant els drets humans i les llibertats fonamentals, i garantint el control democràtic i judicial de l'actuació dels cossos de seguretat i prestar especial atenció a la prevenció i anticipació de conflictes, atenent a les causes de la inseguretat i no solament als efectes.

Proposem derogar tots els aspectes regressius de l'última reforma del codi penal, per exemple, suprimir la presó permanent revisable, que de facto suposa una cadena perpètua revisable, i al mateix temps, cal endurir les penes dels delictes que atempten contra interessos col·lectius: delictes contra els drets dels treballadors i les treballadores, delictes contra la hisenda pública i contra la seguretat social o delictes contra el medi ambient, entre altres.

Cal recuperar el principi d'universalitat penal per als delictes contra la humanitat.

Cal voluntat política per donar un nou impuls a la Justícia, despolititzant-la, posant-la al servei de les persones i fent-la accessible i de proximitat, donant respostes als problemes de la ciutadania, prestant un servei públic que sigui àgil, eficaç i modern que, entre altres coses, garanteixi el compliment de la tutela judicial efectiva, com a garantia de la resta de drets de ciutadania, i per a això cal:

-Dotar-la dels mitjans humans i materials necessaris.

-Revertir les amortitzacions de plantilles dels darrers anys.

-Augment significatiu de Jutjats i Tribunals que ens acosti a la mitjana de la UE.

-Oposar-se a qualsevol privatització i revertir les ja realitzades com el manteniment d'uns registres civils públics i gratuïts, propers a la ciutadania i atesos per funcionaris de l'Administració de

Justícia, recuperant funcions ja assignades a notaris, registradors de la propietat i procuradors.

Igualment necessari resulta, per a fer possible la plenitud dels drets civils i llibertats democràtiques del conjunt de la ciutadania, un sistema electoral basat al principi una persona un vot i que garanteixi a cada força l'obtenció d'una representació proporcional al número de vots obtinguts.

2.6) Una Administració Pública oberta i transparent al servei de la ciutadania. Lluita contra la corrupció

Els efectes dels infinits casos de corrupció, com és el cas dels casos Millet, Pretòria, Pujol, Nóos i Gürtel, entre d'altres, han despertat una comprensible indignació ciutadana. Davant d'això, EUiA manifesta la seva disposició a modificar tot allò que pugui establir 'tallafocs' que impedeixin la corrupció econòmica i política, i garanteixin un funcionament transparent de les administracions públiques al servei del ciutadà.

L'aprofundiment de la radicalitat democràtica no es pot quedar als despatxos de les administracions, sinó que s'ha d'obrir camí a tota la societat i en especial en el seu àmbit econòmic. Però la solució no arribarà només per via legislativa.

És imprescindible trencar amb el miratge social, cultural, econòmic i polític que ha comportat el model neoliberal que ha impregnat 'fins al moll de l'ós' la societat, i que ha estès la idea de la necessitat d'apartar a la política de l'administració de lo públic, amb la finalitat d'eliminar la última barrera que impedeix que la mà del mercat esclafi les polítiques socials obrint pas al populisme sense cap mena de control. EUiA plantejem la necessitat de:

En l'àmbit urbanístic

- Regulació del sòl, partint de la seva utilitat social com a valor a desenvolupar front a un model merament especulatiu, amb plusvàlues que reverteixin en benefici de la comunitat.
- Creació d'una oficina específica de l'Agència Tributària de seguiment de l'activitat urbanística.
- Plens poders a la Fiscalia anticorrupció. Potenciar les figures jurídiques de la Sindicatura de Comptes, l'Oficina antifrau i de la Sindicatura de Greuges i la seva coordinació.
- Procediment d'urgència a les diligències judicials relacionades amb la corrupció política.
- Responsabilitat subsidiària per a les Institucions Financeres que col·laborin en ocultació de béns, evasió de capitals i operacions en paradisos fiscals dels condemnats en delictes vinculats a la corrupció.
- Obligatorietat dels ajuntaments de presentar els seus comptes davant la Sindicatura de Comptes; en cas d'incompliment d'aquestes obligacions no es podrà accedir a cap subvenció pública.
- Publicació anual dels informes de la Sindicatura de Comptes.

En l'àmbit del bon govern

- Introduir millores en l'àmbit del bon govern i de supervisió per part de la Sindicatura de Greuges.
- Limitació de regals i invitacions dels empleats públics.
- Control social i democràtic de la contractació pública, no només pel que fa a la seva adjudicació, sinó també amb mecanismes de seguiment que garanteixin el compliment de les exigències dels plecs de clàusules, tant generals com particulars.
- Utilització del concepte de baixa temerària social, a efectes d'adjudicació, basat en criteris com qualitat del servei, el compliment del conveni col·lectiu i la normativa laboral o el manteniment del volum d'ocupació, entre d'altres.
- Que aquelles empreses que hagin intervingut en un cas de corrupció degudament acreditat (sigui en via administrativa o penal), quedin automàticament excloses de qualsevol adjudicació de contracte a tot l'estat espanyol. Que no puguin rebre subvencions. Que la durada del període d'exclusió sigui de 30 anys i no desaparegui per un canvi de raó social; l'element de definició seria la composició de l'accionariat i de la direcció operativa de l'empresa; dit d'una altra manera, si conserven els directius, o aquests han canviat, però no ha canviat l'accionariat, la sanció seria vigent encara que canviessin de nom.
- Registre públic de persones implicades en afers de corrupció. Les persones incloses al mateix, bé per via penal, o bé per via administrativa, estarien subjectes a una inhabilitació de 30 anys per a ocupar càrrecs públics. Les empreses que tinguin càrrecs directius o membres del consell d'administració incloses en aquest registre no podran optar a licitacions amb l'Administració, ni rebre cap tipus d'ajut o subvenció pública.
- Procediments adequats de selecció i formació dels titulars de càrrecs públics que es considerin especialment vulnerables a la corrupció, així com, quan s'escaigui, la rotació d'aquestes persones a altres càrrecs.
- Incompatibilitat dels càrrecs electes (alcaldes/es, regidors/es) amb l'exercici, per ells/elles o mitjançant substitució, d'activitats privades, incloses les de caràcter professional, siguin per compte propi o sota la dependència o al servei d'entitats o particulars que es relacionin directament amb les quals desenvolupi a la Corporació Municipal.
- Establir programes específics de participació ciutadana per reforçar el paper de les organitzacions socials que vulguin fer seguiment de les actuacions urbanístiques municipals.

En l'àmbit de les fundacions

- Mesures encaminades a augmentar la transparència de les entitats i a facilitar l'accés a la informació dels òrgans de control.

- Reforçar els mecanismes que permetin enfortir la funció inspectora del Protectorat.
- Registre dels convenis i/o protocols de cooperació, per part de l'organisme encarregat del registre únic de la Generalitat, signats amb les administracions.

2.7) Viure en igualtat. Feminisme i igualtat de gènere

Esquerra Unida i Alternativa és un moviment sociopolític de l'esquerra transformadora feminista. Ens reivindicuem defensores d'un model de societat antimasclista, anticapitalista i antipatriarcal; lluitem contra qualsevol tipus de discriminació sexual i denunciem els efectes de la dominació patriarcal i considerem que l'emancipació de les dones (com a víctimes d'una doble explotació, de classe i de gènere, malgrat ser més de la meitat de la població mundial) és un element fonamental de transformació social.

Treballar per la igualtat de drets real i efectiva entre gèneres

- Cal introduir continguts curriculars de gènere a la formació inicial i continuada del professorat.
- A treball d'igual valor, igual retribució; així com en l'àmbit de la formació i de la promoció professional dins les empreses.
- Seguiment periòdic de l'estadística sobre aquesta matèria i adopció de mesures legals contra les empreses que discriminin per raó de gènere.
- Fer complir la llei i les mesures d'igualtat en les condicions de treball entre homes i dones, lluitant contra la precarietat, la segregació vertical i horitzontal, la sinistralitat i les condicions laborals perjudicials per a la salut i la corresponsabilitat en la cura dels infants i les persones dependents.
- Permís de paternitat obligatori de 16 setmanes no transferible a la mare.

Per l'eradicació de les violències masclistes

- Compromís amb l'extensió dels valors dels feminismes i la igualtat de gènere des dels hàbits socials, culturals i els poders polítics i econòmics.
- Fer seguiment del compliment de la Llei del dret de les dones a eradicar la violència masclista i acompanyar l'aplicació des del teixit associatiu i social als municipis i al Parlament, vigilant que es tinguin els mitjans i pressupostos adequats.
- Garantir el desenvolupament total de la Llei de drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista.
- Establir protocols d'actuació i polítiques de prevenció i resolució de l'assetjament sexual.

-Donar suport i fomentar les entitats que defensen i treballen la igualtat.

-Participar de la Plataforma contra la violència de gènere i les entitats per la igualtat, i donar suport a la seva extensió local.

En defensa dels drets de les dones al propi cos

Derogar la reforma de la Llei de salut sexual i reproductiva i d'interrupció voluntària de l'embaràs sobre la imposició a les noies de 16 i 17 anys d'obtenir el consentiment patern o materns, fins i tot en casos de violència.

Avançar en les garanties legislatives **pels drets sexuals i reproductius** de manera que s'inclougi:

-L'educació afectiva i sexual en els currículums de l'ensenyament obligatori.

-La planificació i desenvolupament amb eficàcia de l'accessibilitat als mètodes anticonceptius dins la cartera de serveis de la xarxa pública, tal i com també marca la llei vigent.

-Accés a la reproducció assistida de tota dona que vulgui exercir la possibilitat de la maternitat biològica sense mantenir una relació amb un home.

-La millora i garantia de l'accés de les dones a la interrupció voluntària de l'embaràs de forma segura, gratuïta i amb la màxima qualitat, amb les mateixes facilitats i garanties a totes les Comunitats Autònomes.

-Impuls de polítiques i iniciatives d'educació sexual i informació sobre la contracepció.

-Persecució de les organitzacions delictives de tràfic de persones i enduriment del Codi Penal.

-EUiA és una organització plural, on hi conviuen punts de vista diferents sobre prostitució. Malgrat aquest fet, i com a resultat d'un debat participatiu i en profunditat, constitueix proposta política de la nostra organització el reconeixement de drets socials i laborals d'aquest col·lectiu, amb la finalitat de millorar les seves condicions de vida; mitjançant l'adopció de mesures de regularització de la residència, així com d'inserció laboral i social de les persones afectades pel tràfic il·legal amb finalitats d'explotació sexual.

2.8) Per una societat lliure d'homofòbia i amb drets per les persones LGTBI+

La realitat social afectiva i sexual és molt més plural i diversa que el binomi home-dona heterosexual. Durant anys de lluita la societat ha avançat en drets d'igualtat de gènere i sexualitat, aconseguint fins i tot la seva plasmació en normes legislatives que no sempre han estat objecte d'una adequada execució i desenvolupament, però encara estem lluny d'aconseguir la igualtat. Esquerra Unida i Alternativa fem una aposta ferma de participació activa en els moviments socials que lluiten per la igualtat i la llibertat d'expressió afectiva i sexual, de dret al propi cos, i veiem necessari impulsar el treball transversal en la societat, front l'ofensiva dels sectors més conserva-

dors, polítics i religiosos contra tot allò que se'n surti del seu model de família tradicional, arribant a conductes d'odi homòfob, de vegades aparentant un catàleg de patologies mèdiques absolutament ideologitzades. EUiA proposem:

- Reclamar l'aplicació i el compliment ple de la llei integral contra l'homofòbia.
- Crear un pla integral sobre la diversitat sexual i afectiva.
- Visibilització de les identitats plurisexuals, que són totes aquelles on hi ha una atracció sexual i/o afectiva cap a més d'un gènere.
- Impulsar en l'associacionisme (especialment juvenil) la formació en diversitat afectiva i sexual, en una perspectiva coeducativa.
- Pels drets de les persones trans i intersex. Superar la concepció de la transsexualitat, el transgènere i la intersexualitat com a trastorns mentals amb el manteniment dels tractaments corresponents a la sanitat pública.
- Lluitar contra la violència exercida contra el col·lectiu transgènere i transsexual (transfòbia).
- Polítiques per construir una Catalunya solidària i en condicions d'igualtat real, sense discriminació per motius de procedència, ètnics, culturals ni tampoc per la seva sexualitat.
- Reconeixement dels drets reproductius i sexuals de les dones lesbianes i bisexuals.
- Assistència social pública i gratuïta per totes aquelles persones LGTBI que hagin hagut de fugir dels seus llocs de residència habitual com a conseqüència de la discriminació i exclusió per la seva identitat de gènere o orientació sexual.
- Creació d'un pla de salut sexual, des de les competències de l'Administració Pública en coordinació amb les ONG i el teixit associatiu, que incorpori campanyes de prevenció i sensibilització sobre VIH i ITS, així com també que combatin la serofòbia.

2.9) Joves. Emancipació i autonomia personal

EUiA volem una societat on la gent jove tingui les eines que la capacitin per desenvolupar un projecte de vida propi i autònom, superant l'actual precarietat de la seva existència. Una societat on es garanteixi el seu accés a una feina en condicions dignes, a un habitatge adequat i a uns serveis públics de qualitat que responguin als seus drets i interessos en totes les facetes de la seva vida. Entre d'altres, cal destacar:

- Accedir a la independència residencial.
- Accés i promoció de la definició d'itineraris laborals coherents i el resseguiment de trajectòries continuades de professionalització. Articulació de mecanismes de suport per tal d'evitar que la

situació de crisi doni lloc a una reducció de les oportunitats i a una correlativa rebaixa en les expectatives de desenvolupament professional.

-Impulsar la formació professional, garantint la seva completa gratuïtat i promovent un augment de l'oferta, tant en termes quantitius com també qualitatius (més places i més especialitats formatives).

-Impulsar projectes de dinamització comunitària i associativa adreçats a joves per fomentar el seu empoderament i desenvolupament personal.

2.10) Plena ciutadania i convivència intercultural

Vivim en una societat diversa i plural resultat de la convivència entre les cultures locals i les pròpies de les persones nouvingudes a casa nostra. EUiA ens refermem en analitzar i tractar els drets i necessitats de les persones que tenen origen a altres estats, des d'una perspectiva de classe, cercant la unitat de la classe treballadora més enllà de la seva procedència, amb el reconeixement dels drets de ciutadania, amb el ple exercici de tots els drets i deures en una societat diversa que ha de garantir l'autonomia personal i la igualtat d'oportunitats, i fent polítiques per construir Catalunya com un sol poble socialment just. I amb aquesta finalitat:

-Defenseu una legislació que promogui i faciliti la integració social i la convivència intercultural, allunyada del model actual d'estrangeria, basat en el control policial i les expulsions. Per això, cal substituir la llei d'estrangeria per una llei per a la ciutadania.

-Dret a la plena ciutadania de qui viu i treballa o vol treballar a Catalunya, amb igualtat de drets i deures per a la població immigrada amb ple accés a uns serveis públics de qualitat per a tothom i polítiques de plena ocupació. Dret al sufragi actiu i passiu.

-Lluita i penalització contra tota mena de discriminació, contra el racisme i la xenofòbia i en duriment del Codi Penal per a partits, organitzacions i càrrecs públics que facin apologia del racisme i la xenofòbia.

-Tancament dels centres d'internament de persones estrangeres (CIE).

-Polítiques d'impuls de la interculturalitat com a expressió natural de la convivència a una societat diversa i plural i difondre la cultura de les persones migrades.

-No a l'obligatorietat d'un permís administratiu de treball per poder guanyar-se la vida. No a la prohibició de residir al país si no es té una autorització administrativa. Permís de treball per a totes les autoritzacions de residència per motiu de reagrupament.

-Conscienciació i mobilització. Promoure la solidaritat i la diversitat entre la joventut (sigui quin sigui el seu color de pell o origen) i la mobilització antiracista i antifeixista. Impulsar i participar en les mobilitzacions en favor dels drets de les persones migrades. Campanyes per denunciar i combatre els mites, les mentides sobre suposats privilegis i avantatges socials pels immigrants,

així com donar suport als col·lectius i campanyes sobre aquestes temàtiques.

-Establir relacions amb associacions de persones migrades; facilitar la coordinació, el desenvolupament d'activitats, la seva interrelació amb la xarxa associativa i la participació a les activitats i mobilitzacions en defensa dels drets de les persones immigrades.

2.11) Territori, sostenibilitat i medi ambient

L'objectiu d'EUiA és construir noves polítiques que integrin el concepte d'equitat i justícia ambiental, treballar amb la ciutadania des de la proximitat, la informació, la formació, i l'adopció de nous rols. És imprescindible un canvi substancial del model productiu basat en el creixement il·limitat i una reorientació de les activitats econòmiques. Unes relacions sostenibles entre els éssers humans i el medi ambient sobre la idea d'un món de recursos limitats que cal repartir equitativament entre els seus habitants, actuals i futurs, amb solidaritat intergeneracional.

La bombolla immobiliària als entorns metropolitans i àrees amb valor turístic; els models d'explotació intensiva del territori, des d'una perspectiva especuladora, al voltant d'activitats econòmiques basades en *maquiles* fiscals i laborals com el projecte de Barcelona World, que generen plusvàlues que no redunden en benefici de la comunitat; suposen un increment de la urbanització per a ús residencial i, per tant, un consum excessiu de sòl, l'abandó de sòls agrícoles, la sobreexplotació de recursos, l'increment de la mobilitat i la fragmentació i deteriorament dels ecosistemes.

El model territorial que defensa EUiA és un model policèntric articulat sobre un sistema de ciutats de diferents mides, no tot al voltant d'una capital. Cal un reforç dels centres urbans existents, la protecció d'espais de valor ecològic, la promoció del món rural amb una planificació equilibrada basada en la relocalització de determinades activitats professionals i l'aprofitament responsable dels recursos naturals del territori, més enllà del turisme. La degradació dels espais naturals i dels ecosistemes del territori català té com a conseqüència una pèrdua sostinguda de biodiversitat, element clau per a la pròpia supervivència humana. S'han de reforçar els instruments de gestió per a la protecció dels espais naturals i corredors biològics del país amb l'objectiu de protegir els hàbitats de la fauna i flora salvatge, però també s'ha d'actuar contra les causes concretes de la pèrdua de biodiversitat com la degradació dels sòls, la contaminació ambiental o la caça i la pesca excessives, mitjançant la incidència en la legislació. La salut ambiental ha d'esdevenir un element ineludible en l'anàlisi dels impactes de productes, materials i activitats productives, així com un eix fonamental en el desplegament de les polítiques de salut pública. Des d'EUiA entenem que la governança ambiental ha d'incloure els agents socials i institucionals relacionats amb el medi ambient, les seves experiències i els seus coneixements.

L'objectiu que perseguim és el de construir noves polítiques que integrin el concepte d'equitat i justícia ambiental actuant de forma descentralitzada, amb arrel pluralista i de proximitat, que compreguin des de la informació, la formació, l'adopció de nous rols i valors ciutadans fins a la participació real, entorn als següents eixos:

-Model energètic. Impulsar un model energètic menys dependent i sostenible, basat a les energies renovables, que rebutgi l'energia nuclear i defineixi el tancament progressiu de les centrals nucle-

ars, com a element essencial per a lluitar contra el canvi climàtic. Adopció de mesures tècniques, econòmiques i legislatives orientades a la implantació, generació i consum d'energia renovable, posant l'accent en l'autogeneració distribuïda. Impuls de les cooperatives d'energia. Impuls de la investigació i les primes d'energies renovables com les diferents tecnologies d'energia solar, amb un suport públic suficient que permeti transitar cap a un model energètic sostenible.

-Aigua. Aposta per la nova cultura de l'aigua i per la gestió pública d'aquest recurs. Cal tenir en compte el cicle de l'aigua en totes les seves etapes, ja que l'aigua i els ecosistemes que la contenen formen un tot únic. Apostem, per tant, per la restitució del bon estat dels ecosistemes com a mecanisme sostenible per assegurar el subministrament d'aigua, en quantitat i qualitat, establint també polítiques de regulació de la demanda. Ens posicionem en contra de cap forma, oberta o encoberta, de transvasament de l'Ebre.

-Residus. Minimitzar la generació de residus, basant-se en l'augment de la responsabilitat dels agents productors, ja sigui mitjançant canvis legislatius, la realització de programes de conscienciació social o la implantació de sistemes de gestió de residus que augmentin la implicació dels generadors. En un segon terme, d'acord amb la jerarquia de gestió de residus, s'apostaria per la reutilització i la valorització material. Posar en marxa la Llei d'envasos.

-Medi rural i agricultura. Lluita per la qualitat de l'aire amb els canvis legislatius i socials que garanteixin un canvi del model industrial, energètic i de mobilitat. Planificació territorial per protegir la biodiversitat i impuls de la recuperació rural de finques, masies i fer del sector agrícola i ramader una forma d'introducció de noves formes d'organització de la producció, la distribució i el consum: de proximitat, ecològics, basats en cooperatives, amb responsabilitat social i ecològica.

Treballar en tasques formatives i de conscienciació sobre qualitat i nivells de contaminació, perquè la resposta social i política al problema sigui proporcional a la seva gravetat.

-Mobilitat i infraestructures de transport. Desenvolupament d'una proposta integral, en matèria de transport públic que inclogui:

-Finançament del transport públic que elimini també el finançament públic i incentius fiscals al vehicle privat. Inversió pública en una millora general de tots els aspectes del transport públic: freqüències, seguretat, fiabilitat, confort i capillaritat de les xarxes, material rodant i estacions.

-Aplicar tarifació social en la utilització del transport públic, que el faci accessible a aquella part de la població que està en situació de pobresa o risc d'exclusió social.

-Planificar la mobilitat "obligada" (feina, estudis, salut..) en tots els seus aspectes i amb preus assequibles. En el cas dels desplaçaments obligats per feina, creació de la figura de gestors/es de la mobilitat en l'àmbit de les empreses grans o de polígon.

-Crear noves xarxes de Rodalies fora de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

-Augmentar el transport de les mercaderies en ferrocarril i marítim. Suport al corredor mediterrani de mercaderies.

-Suprimir l'actual sistema de peatges, que tan sols beneficia les empreses concessionàries, i no estimula ni el transport públic ni la mobilitat sostenible.

2.12) Defensa dels drets de consumidors/es

EUiA volem afavorir un model de comerç de proximitat, com a factor de cohesió social i enriquiment de la vida ciutadana. Per això cal vetllar pels drets de les persones consumidores, tot assegurant que els nostres municipis es troben ben abastits comercialment, però sense per això perjudicar l'ús social de l'espai públic i el territori. I amb aquest objectiu, proposem:

-Vetllar pels drets dels consumidors i consumidores, i promoure mesures informatives i de conscienciació social.

-Incorporar i promoure a la legislació actual el concepte de "consum responsable i sostenible" com a dret bàsic del consumidor.

-Potenciar les associacions de consumidors: incrementant la representació de les associacions de consumidors en els organismes i òrgans de control que afectin a persones consumidores i usuàries, així com facilitant el seu accés als mitjans de comunicació de titularitat pública.

-Potenciació del sistema arbitral de consum, també en la seva vessant electrònica, amb més agilitat i manteniment de totes les garanties jurídiques de les parts.

2.13) El municipalisme del canvi com a motor de la transformació social i de la defensa dels drets i serveis públics

Des d'EUiA sempre hem considerat la política municipal com la primera trinxera de les polítiques de transformació social per la seva proximitat amb la ciutadania, especialment en aquests temps d'emergència social. Els poders econòmics i les dretes que els representen políticament són plenament conscients de la potencialitat transformadora del municipalisme, i per això han intentat ofegar els ajuntaments amb retallades pressupostàries i límits de despesa no assumibles, així com limitar la seva capacitat política amb lleis que ataquen les seves competències, com la LRSAL. Encara així, les eleccions del 24 de Maig de 2015 van suposar un gran revulsiu favorable als interessos de les classes populars, que van donar l'alcaldia a forces transformadores a grans ciutats com Barcelona, Madrid, Saragossa, Cadis i A Corunya, entres altres. Cal doncs, consolidar aquestes places guanyades a les forces del bipartidisme, i continuar ampliant la base municipalista de les forces transformadores, des dels ajuntaments i des d'altres institucions, i sempre amb lluita i mobilització social, estiguem al govern o a l'oposició.

Les bases polítiques del municipalisme que proposa EUiA

EUiA participa en l'àmbit local de diferents tipus de candidatures municipals, sempre intentant la

màxima unitat confluent, compartint amb d'altres un projecte de transformació per a cada municipi, i un programa per a l'acció política que, òbviament, ha de ser de consens per a totes les parts, però que com a mínim, ha de tenir presents els següents principis i valors:

a) Defensa de l'autonomia local i del principi de subsidiarietat i, en conseqüència, necessitat de derogació de totes les lleis que ataquen l'autonomia local, com la LRSAL.

Els ajuntaments són l'administració més propera a la ciutadania, i han de tenir els mitjans suficients per poder cobrir aquestes necessitats, sense perjudici de que altres administracions assumixin allò que els hi pertoca i no busquin ser finançades pel món local de manera indirecta per interessos polítics de part.

Per tant, cal acabar amb l'austeritat pressupostària i amb un règim de finançament local que no permet als municipis respondre adequadament a l'emergència social que vivim, així com posar fi a la recentralització de serveis i competències i donar pas a un nou model territorial també al terreny local, que posi en valor el potencial transformador de l'Administració municipal, com alternativa real al funcionament de les institucions.

És el moment d'impulsar un instrument de participació de càrrecs públics per a la ruptura democràtica que, des de la proximitat amb la ciutadania pròpia del municipalisme, exerceixi la rebel·lió contra la normativa neoliberal imposada des dels governs central i autonòmic, i reclami més competències per al desenvolupament de polítiques alternatives garantia d'uns serveis públics universals i de qualitat i, per tant, dels drets i llibertats dels ciutadans/es.

b) Defensa dels serveis públics i de la gestió directa des dels ajuntaments dels béns i serveis públics, aturant o revertint els processos de privatització o gestió indirecta que s'hagin dut a terme en el passat. La gestió pública és més eficient i garanteix un millor control democràtic i social dels béns i serveis públics, i major transparència, reduint els espais de coincidència de l'àmbit públic amb interessos privats que vulguin condicionar les polítiques públiques.

En aquest període estem fent, i continuarem fent, un especial èmfasi en recuperar la gestió pública d'un bé comú com és l'accés a l'aigua potable, un dret humà del qual no volem que la iniciativa privada faci negoci, com de la resta de serveis bàsics que es necessiten per unes condicions de vida dignes.

c) Uns ajuntaments amb participació directa i amb control democràtic efectiu per part de la ciutadania. Avui hi ha recursos tècnics i polítics a l'abast per poder fer participar a la ciutadania de moltes decisions dels municipis, i maneres d'obrir els òrgans a la participació real, no formal, en la política municipal.

d) Unes institucions locals transparents, bel·ligerants amb la corrupció i amb les males pràctiques de govern en qualsevol àmbit de la gestió pública.

e) Una Administració local i supralocal adequada al model territorial propi de Catalunya. Cal transitar de l'eliminació de les Diputacions a la constitució de les Vegueries, com preveu l'Estatut

d'Autonomia de Catalunya, assegurant un sistema d'elecció directa més democràtic que l'actual i, a la vegada, simplificar altres nivells mancomunant serveis i eliminant duplicitats innecessàries.

La necessitat d'un espai de trobada del municipalisme del canvi, una xarxa de les polítiques transformadores des del món local

Si la política municipal és una peça fonamental dels canvis socials, polítics i culturals que volem impulsar, es fa necessària la coordinació de totes aquelles experiències que ja funcionen, i d'aquelles que es volen projectar o arrelar per estendre-les, i aquest espai de trobada no es pot reduir als àmbits de relació entre les forces polítiques del canvi, ni tampoc a les organitzacions municipalistes que estan bàsicament dissenyades sota la lògica institucional i de governança de l'*statu quo* existent.

Volem un instrument que sigui punta de llança dels canvis constituents des del municipalisme, i que per tant, serveixi per compartir reflexions, per elaborar proposta, però sobretot per generar acció política comuna i marcar agenda en aquells temes vitals pel món local. Un espai d'electes on sigui fàcil participar i sentir-se part, plural com ho són les candidatures municipals de canvi i la diversitat territorial que representen, i basat en objectius programàtics clars i lligats a les necessitats dels municipis.

2.14) Per una societat del coneixement i la cultura

EUiA considera que cal articular políticament els instruments d'una hegemonia cultural alternativa que s'oposi a la neoliberal dominant i que impregni la classe treballadora de valors de l'esquerra transformadora. Cal una política cultural que ajudi a entendre que hi ha una altra forma de viure basada en valors de caràcter col·lectiu, de cooperació, de solidaritat, de valors republicans, d'igualtat, justícia, solidaritat, lliure pensament, laïcitat, valors que incloguin la creació artística, la interculturalitat, la mirada científica, la creativitat, la crítica... La intervenció des del sector públic garanteix una veritable promoció de la creació, la innovació, a la vegada que del gaudi d'una cultura alliberadora i lliurepensadora, contrarestant els efectes empobridors del mercat.

Així mateix, i des d'una perspectiva transformadora, per a EUiA les polítiques relacionades amb les Tecnologies de la Informació i la Comunicació s'han de plantejar des d'una perspectiva integral, com a eines necessàries per a assolir la igualtat i cohesió social que reclamem, superadores de l'escletxa digital, i vàlides per a la generació de proposta cultural alternativa a la dominant. I per a fer-ho possible, és necessari:

-Fomentar polítiques que permetin superar l'escletxa digital. Cal que les administracions públiques assegurin a la ciutadania recursos formatius i oportunitats per accedir de forma completa a les TIC.

-Garantia del dret a una comunicació digital pública, universal i econòmicament assequible.

Desplegament de les infraestructures de telecomunicacions des del sector públic, garantint per llei la neutralitat de les xarxes, basada en la seva compartició i una implantació efectiva que garanteixi uns serveis de qualitat i a preus assequibles, tot vetllant per l'equilibri territorial.

-Impuls del programari lliure i la cultura lliure començant per les administracions públiques i desenvolupament de xarxes lliures d'intercomunicació (wifi.net).

-Garantir el dret a la llibertat d'expressió i creació. Rebuig de la Llei Sinde, la llei SOPA i el cànon digital. Subscrivim la Carta per la Innovació, la Creativitat i l'Accés al Coneixement (2.0.1) que defineixen els drets de la ciutadania i artistes en l'era digital.

Per la producció pública d'uns continguts informatius i d'entreteniment

-Tant per mitjans tradicionals com mitjançant la utilització de les noves tecnologies (internet, dispositius mòbils, interactivitat, xarxes socials...) per potenciar les audiències i incentivar la participació directa dels ciutadans en l'elaboració i difusió de la informació.

Cultura

-Contribuir a articular i recuperar el lligam del món de la cultura amb els moviments socials, el moviment obrer i les seves lluites per generar una renovada cultura transformadora. Amb aquest objectiu, impulsar la gestió cívica d'equipaments culturals públics de proximitat (casals de barri, ateneus, centres cívics...), espais de trobada, fàbriques i tallers de creació artística, conjuntament amb les plataformes i entitats culturals arrelades al territori.

-Reconèixer i posar en valor el paper de les dones en la creació i transmissió cultural.

-Defensar la cultura i la llengua catalana com a llengua pròpia i vehicle d'inserció i de cohesió social a Catalunya i a d'altres zones de parla catalana i com a llengua vehicular a l'escola, contra el fals bilingüisme que relega de nou el català a llengua d'ús privat, sense rellevància social.

2.15) Convivència en pau entre els pobles. Solidaritat

EUiA ens reclamem de la cultura de la pau i la defensa dels drets humans. Entenem que les polítiques de cooperació al desenvolupament, drets humans i pau han de constituir els eixos principals de la política exterior, amb l'horitzó de la reducció de les desigualtats de desenvolupament, i enfocats a la reducció de la pobresa.

Per fer-ho cal no transigir en el sosteniment d'aquests plantejaments. Els Drets Humans no són negociables: no és possible plantejar que el compliment dels compromisos a l'àmbit dels Drets Humans són subordinables a elements de política econòmica o a altres interessos de la política exterior. I per últim, la creació d'una societat integradora i la promoció de la pau no s'aconsegueix mitjançant la preparació per la guerra. Els recursos destinats a l'exèrcit o a les missions militars estrangeres no ens dirigeixen cap a l'objectiu de desterrar la guerra com a eina per resoldre els conflictes internacionals, ans al contrari.

Un exemple el tenim a l'emergència humanitària entorn al problema dels refugiats, milions de persones refugiades fugint de la guerra i la pobresa necessiten una societat que els respecti com a persones i els aculli en plenitud de drets, mentre l'únic que troben és una custòdia malaltissa de

fronteres i el seu confinament i deportació com si es tractés de terroristes i no de persones desitjoses de formar part d'una societat integradora que els permeti refer la seva vida.

EUiA proposem:

- Defensa de la pau, dels Drets Humans i la justícia social.
- Lluita contra la militarització i l'armamentisme.
- Denúncia de l'hegemonia imperialista dels Estats Units i l'OTAN i de les ingerències en països sota l'excusa d'ajuda humanitària amb la subordinació de l'estat espanyol a aquestes polítiques.
- Tancament de les instal·lacions de l'escut antimíssils, sortida de l'estat espanyol de l'OTAN i retorn de les tropes espanyoles estacionades a l'estranger.
- Dissolució del bloc militar de l'OTAN i respecte a la legalitat internacional.
- Defensa del dret a l'autodeterminació en la lluita del poble sahrauí per la seva llibertat, sobirania i independència nacional. Defensa del dret a un estat propi del poble palestí i ruptura de relacions diplomàtiques amb Israel. Suport i participació a la campanya de Boicot, Sensibilització i Desinversió (BDS).
- Defensa del dret del poble cubà a la seva autodeterminació i a dotar-se del sistema polític i econòmic que estimi convenient. Mantenir la nostra condemna al criminal bloqueig econòmic, financer i comercial imposat contra Cuba des de fa més de 50 anys; així com demanar el tancament de la Base de Guantánamo, amb la devolució d'aquesta porció de territori usurpat de manera il·legal.
- Convergir amb les forces socials i polítiques que lluiten per desenvolupar un model social i polític alternatiu al capitalisme.
- Continuar donant suport a les iniciatives per a la negociació de la pau a Colòmbia que promouen les forces del progrés, així com al recentment signat acord entre les FARC i el Govern colombià.
- Ple respecte a la normativa reguladora del dret d'asil i estatut del refugiat.
- Compliment dels compromisos del govern d'acollida de refugiats.

EIX 3: PROPOSTES ORGANITZATIVES. QUINA EUiA VOLEM?

3.1) UNA EUiA CAP AL NOU ESPAI

La 6a Assemblea d'EUiA va situar nítidament la idea del «Nou Espai», una aposta per construir amb d'altres aquesta força capaç de sumar per guanyar, una eina per transformar la societat des de l'esquerra. Amb la perspectiva que ens dóna el temps i tot allò que ha succeït en els darrers 4 anys, podem afirmar sens dubte que va ser una proposta encertada.

Òbviament no podem parlar encara del nou espai com una realitat existent, doncs el que s'ha donat en els darrers mesos són bàsicament confluències electorals. Queda molt camí per davant, però és innegable que en aquest període s'han donat passos importants en aquest sentit. Amb els seus encerts i errors, les diferents confluències que hem estat capaços d'articular han rebut un recolzament popular molt important, en alguns casos suficient com per governar, com en el cas de Barcelona; o per ser primera força a les eleccions del 20-D i el 26-J a Catalunya.

Aquestes són realitats que posen de manifest que la idea de «Nou Espai» no tan sols era una necessitat, sinó que ja existeix en la consciència d'amplis sectors de la classe treballadora i capes populars de Catalunya, en el que popularment s'anomena «les confluències». Ara el repte és construir-lo organitzativament, i que aquest respongui als valors i principis que hem definit: un espai català sobirà, compromès amb els valors transformadors, connectat amb altres realitats de l'estat i d'Europa, mobilitzador i propositiu, plural ideològicament i basat en la confluència programàtica, i radicalment democràtic en el seu funcionament.

Estem per tant en millors condicions que quan ho va aprovar la 6a Assemblea, però això per sí sol no garanteix l'èxit. Evidentment, per assolir els nostres objectius cal que el paper d'EUiA sigui determinant en la construcció d'aquest nou espai, i per això hem d'abordar el debat de com fem una EUiA més útil per a la construcció d'aquest subjecte polític que volem hegemònic política i socialment a Catalunya.

En aquest sentit, a les darreres assemblees nacionals, un dels elements que ha generat més consens és el fet de que ens definim com un Moviment Polític i Social. Malgrat això, a la pràctica funcionem més aviat amb paràmetres d'un partit polític clàssic. El repte és que, més enllà de realitzar una encertada diagnosi, siguem capaços de superar les inèrcies de funcionament i aconseguim aplicar amb major diligència les decisions acordades.

Aquest és un element central en l'autocrítica que cal fer. Així com sempre ha estat un debat important a la nostra organització, i hem diagnosticat que EUiA no podria complir amb la funció per la que va néixer si no era capaç d'avançar de forma decidida i inequívoca vers el moviment polític i social, ara és una necessitat peremptòria, que no pot ser ajornada per més temps.

Les transformacions que ha viscut l'escenari polític en els darrers anys no permeten més dilacions. La politització de moltíssimes persones en els darrers anys, a partir del 15-M i els diferents processos que s'han engegat en aquest temps, ha tingut com a element definitori un rebuig a la política «tradicional», allunyada de les reivindicacions, formes de fer i necessitats de la classe tre-

balladora i en la que malauradament ens hem trobat encasellats. Sens dubte una situació injusta, ja que EUiA ha estat i segueix estant profundament compromesa amb la lluita pels drets de la classe treballadora, de les capes populars, però no deixa de ser cert que vam néixer amb l'objectiu de ser un moviment capaç de sumar el conjunt de forces, col·lectius i persones de l'esquerra per transformar la societat, i és evident que això no ha estat així.

Cal aprofitar l'experiència acumulada, tant en allò positiu com pel que fa als dèficits, per avançar amb pas ferm. I en aquest sentit, tots els processos de confluències aporten aprenentatges molt valuosos que ens ajuden, a més, a superar una de les dificultats amb la que històricament ens hem trobat en el debat sobre com avançar cap a ser un moviment polític i social, com era la falta de models, de referents d'èxit en els que referenciar-nos. Perquè més enllà de l'èxit electoral, les confluències han significat començar a construir espais unitaris, posar a treballar conjuntament diferents cultures polítiques i maneres de fer amb un objectiu de transformació social, donant resposta a un clam popular. Queda molt camí per recórrer encara, però ens hem posat en marxa i ja no ens aturarem.

El camí des de les confluències electorals fins arribar a un nou subjecte polític català en comú no serà senzill. Cal posar d'acord a múltiples actors (no només les organitzacions que han confluït electoralment), cadascun d'ells amb la seva identitat, visions, experiències, bagatge i capital polític i social. Aquest nou espai en comú s'ha de configurar com un espai plural i respectuós amb cada organització, col·lectiu o persona que en forma part, que es distingeixi pel seu caràcter inclusiu (sumar totes les forces i energies) i participatiu (la responsabilitat de ser part activa en les tasques que corresponen a la mobilització i formació de consciència política per a la transformació social). Un espai que ha d'elaborar de manera participativa un projecte i proposta política, i fer-ho de manera col·lectiva i democràtica. Aquesta serà la millor manera de que es cohesioni, fer-ho entorn a decisions col·lectives.

EUiA és un exemple d'experiència d'organització plural, amb diferents cultures polítiques que conviuen i que enriqueixen al conjunt de l'organització. EUiA porta en el seu ADN el treball unitari i comú, des del respecte a les parts que integren la mateixa. Per tant, aquesta és la manera com treballarem i també com ha de funcionar el Nou Espai.

La construcció d'un nou subjecte polític, que és un objectiu compartit per totes les forces que han compostat les diferents confluències, ens el plantejarem com un espai divers i alhora enriquidor ideològicament, cohesionat a partir d'un programa comú basat en la radicalitat democràtica, la lluita contra les desigualtats, la recuperació de les institucions per la majoria social des dels valors republicans de la llibertat, la igualtat i la fraternitat i en retornar a la ciutadania la sobirania constituent, on la sobirania sigui decidir sobre el bé comú; un nou espai al qual EUiA hi contribuirà amb els seus principis, valors i lligams amb les classes treballadores.

Un procés que es construeixi des de la base i a tots els nivells, que creixi amb arrels sòlides que li donin força i consistència. Hem d'impulsar els espais unitaris arreu, començant per barris i localitats, oberts a totes les persones que hi vulguin participar, per generar confiança i participació, per desenvolupar iniciatives de mobilització. Aquest nou subjecte ha d'anar molt més enllà d'un acord entre organitzacions, i per suposat d'una confluència electoral, que en tot cas només hauria de

participar en governs allà on la correlació de forces garanteixi la possibilitat d'aplicar parts substancials del programa propi. Cal un procés de mobilització i empoderament popular per crear noves estructures i relacions que donin resposta al que la gent expressa en els processos electorals.

A tal efecte impulsarem, juntament amb d'altres, grups promotors que despleguin territorial i sectorialment aquest Nou Espai, amb assemblees participatives. Un procés que tindrà la seva complexitat, i que requerirà tot el suport de la direcció d'EUiA a les localitats. Desenvoluparem la proposta política de la 7a Assemblea al conjunt d'assemblees de base, en un debat col·lectiu, participatiu i democràtic, que ens ajudi a construir conjuntament amb d'altres el nou subjecte polític, i desplegar-lo organitzativament.

Ens caldran grans dosis de generositat, per part de tothom, i practicar amb l'exemple del treball conjunt, despullats de sectarismes, guanyant dia a dia la legitimitat entre les classes populars. Cap força ha de renunciar al que és i al que representa, ni al seu projecte polític, sinó sumar-lo a un comú denominador cap a una societat basada en el bé comú, la solidaritat i la fraternitat.

3.2) Construir moviment polític i social

Com ja hem esmentat anteriorment, EUiA ha d'avançar decididament cap al moviment polític i social, i tots i totes sabem que això no podem fer-ho nosaltres sols/es. Hem de començar a entendre la nostra organització com una part del nou espai que s'està construint. Una part imprescindible, doncs volem i podem aportar-hi elements que han estat i són distintius d'EUiA: gent forjada en les lluites socials, sindicals i veïnals; una cultura organitzativa en la qual hem après a treballar en comú persones i organitzacions provinents de diferents cultures polítiques i fer-ho durant anys, una organització arrelada al territori, que dóna la cara en el conflicte i alhora sap construir propostes i fer-ho tant a les mobilitzacions com des de les institucions; una organització que sempre hem mantingut un estret lligam amb el món del treball i les lluites del moviment obrer.

Però també hem de reconèixer que no n'hi ha hagut prou. Hem de reconèixer que la dinàmica institucional ha pesat de manera excessiva en la nostra acció i ha condicionat la manera d'organitzar-nos; és una realitat que moltes assemblees de base s'organitzen al voltant del grup municipal, o tenen serioses dificultats per funcionar si aquest no existeix. Com organització ens cal reconnectar amb el que ha de ser el centre de gravetat d'un moviment polític i social, la presència en el conflicte social i enfortir-nos en ell. Ens cal reconnectar amb la frescor dels moviments socials.

Això no vol dir que la tasca a les institucions no sigui important, ni molt menys. No podem menysprear la potencialitat de les institucions com a instrument de transformació quan les dirigim nosaltres. La nostra presència institucional té un fort accent municipalista, i aquest és un terreny en el que podem i hem de ser referents en la construcció d'una alternativa real. A Montornès del Vallès, Sentmenat, Olesa de Montserrat o Altafulla, per no posar l'exemple de Barcelona i el canvi que ha suposat que ja no estigui governada pels interessos dels lobbys. Però sense una forta mobilització social que recolzi però també exigeixi, sense ser capaços de desenvolupar un model propi i confrontar-lo amb allò existent amb èxit, no serem capaços de situar aquest treball institucional en una perspectiva de transformació social.

Fins i tot, una cosa és guanyar eleccions i una altra el poder per guanyar la transformació social. La capacitat d'actuació a les institucions es troba fortament limitada per les cotilles que imposa el sistema, i més encara en els darrers anys amb importants limitacions pressupostàries i competencials; és per tant imprescindible mantenir una estreta connexió entre "l'ànima" institucional i la social, doncs és la única manera de suportar les tensions i contradiccions que les limitacions de la gestió institucional provoquen.

Per aconseguir-ho ens cal una estreta connexió entre la nostra organització i la base social. En algunes ocasions caiem en una dinàmica que mira massa cap endins, i això ens allunya del que passa al carrer. En un moment en el que estem vivint un canvi d'època, en el que hem d'abordar debats que no són senzills i ens provoquen contradiccions, és comú veure's arrossegat a discussions sobre elements identitaris o ideològics que es converteixen en debats interioritzats i auto referencials, que sovint res tenen a veure amb el conflicte social tal i com es produeix en la societat. Ens cal una organització molt més viva, més oberta i permeable als debats, lluites i necessitats del nostre entorn, de les capes populars, que de ben segur ens ajudaran a encertar en les decisions que hem de prendre i el camí que cal agafar.

Cal una organització oberta i permeable també a l'hora d'actuar i projectar-nos en el conflicte, en la mobilització i en la proposta, afavorint la interrelació i actuació amb d'altres col·lectius i moviments. Desenvolupar una intervenció social que sigui creadora de consciència col·lectiva i que situï la classe treballadora i els interessos de la majoria social al centre del conflicte.

Un moviment polític i social que viu la pluralitat ideològica i la diversitat social com una fortalesa, on conviuen diverses opcions i visions del camp de l'esquerra i on els debats i presa de decisions es fan des d'un profund i constatable procediment democràtic; i que al mateix temps és un espai plenament sobirà, amb capacitat per prendre decisions i amb l'acceptació per part de tots els seus components de les decisions construïdes democràticament.

Pel que fa a la presa de decisions, un dels elements que cal tenir molt present és el diferent ritme que s'estableix, pel que fa a la informació i la discussió, entre les persones que tenen dedicació plena (ja sigui institucional o a l'estructura) i el conjunt de l'organització. Cal evitar una dinàmica en la qual els grups institucionals o l'estructura, amb accés més ràpid i complet a la informació, i amb ritmes de gestió diària que obliguen a prendre decisions, acabin de facto prenent les decisions que corresponen al conjunt del moviment. Això no vol dir que es caigui en un assemblearisme permanent que resulti poc operatiu. És una tensió dialèctica que cal resoldre, posant especial atenció en el flux d'informació per garantir que aquesta arriba a tothom, i en un escrupolós respecte al mètode democràtic.

Radicalitat democràtica

Un dels elements que de forma més clara s'ha situat en primer terme en aquest procés de construcció del nou espai ha estat el de la radicalitat democràtica. Molts dels elements que s'han situat sobre la taula ja formaven part del patrimoni polític i la manera d'organitzar-se d'EUiA, encara que en alguns casos no hem desplegat totes les potencialitats. Així mateix, hi ha elements nous que hem començat a integrar, i que haurem de consolidar en el nostre funcionament.

EUiA sempre s'ha organitzat sota el principi d'una persona un vot, que expressa una concepció profundament democràtica. Cal reivindicar aquest principi, alhora que avancem i aprofundim en la democràcia participativa, obrim la nostra organització a totes aquelles persones del nostre entorn generalitzant les assemblees obertes i reforcem els mecanismes d'elaboració col·lectiva.

Així mateix, hem d'aprofitar les experiències i aprenentatges assolits pel que fa a les xarxes socials i noves formes de comunicació, i les possibilitats que ofereixen pel que fa a la participació. Les primàries i els referèndums fa molt temps que formen part de la cultura política d'EUiA, però hem d'adaptar-ne les normes per donar resposta a les necessitats i exigències del moment: primàries obertes a persones que no siguin afiliades a EUiA, participació dels amics i amigues d'EUiA, i fins i tot del conjunt de la ciutadania en alguns aspectes determinats; tot això amb les majors garanties democràtiques i respecte a la proporcionalitat.

Això no vol dir convertir-se en un moviment assembleari; hi ha elements de la cultura delegativa que donen resposta a la necessitat d'equilibrar la tensió entre un moviment radicalment democràtic i participatiu i alhora suficientment operatiu i executiu. La funció dels òrgans nacionals, per exemple. I al mateix temps cal flexibilitzar les formes de participació tenint en compte que entre els afiliats i afiliades i les persones amigues d'EUiA existeixen diferents nivells de vinculació i compromís.

També formen part de la nostra cultura el rendiment de comptes i la revocació de càrrecs, tant interns com externs. Si bé la revocació és un element que no hem fet servir fins ara i en una organització que funcioni correctament hauria de ser un recurs molt ocasional, pel que fa al rendiment de comptes hem de reconèixer que ens queda molt camí per fer. Cal generalitzar molt més la dinàmica de planificació de la feina i el posterior rendiment de comptes.

Feminisme i equitat de gènere

Esquerra Unida i Alternativa, com a organització que forma part de la societat en la que vivim, no viu exempta de les pràctiques patriarcals. Combatre aquestes pràctiques i fomentar la coresponsabilitat és una de les principals apostes per aquest nou cicle que endeguem.

Totes les persones que formem part de l'organització tenim responsabilitats de cura i de vida quotidiana. Però només una part s'hi dedica de manera majoritària. No volem que les dones de l'organització hagin d'assumir en exclusiva aquestes tasques. Els homes han de dedicar més temps a les tasques que tradicionalment han dut a terme les dones, coresponsabilitzant-se amb la vida quotidiana.

Per exemple, organitzativament, a les reunions convé marcar bé l'horari d'inici i de final, havent enviat prèviament l'ordre del dia i la distribució que hi haurà per temps de cada punt. També s'haurà enviat prèviament (sempre que sigui possible) la informació que es necessita per prendre bé els acords de la reunió, possibilitant reduir el temps en la presentació dels documents i passant directament a la seva discussió.

De les reunions s'han d'enviar sempre les actes i els acords presos, possibilitant que si una persona no hi pot anar pugui fer-ne el seguiment. A principi del trimestre es farà, dins del possible,

el calendari ordinari de les reunions per tal que totes les persones es puguin organitzar i distribuir el seu temps.

A nivell local les reunions s'han de fer en l'horari que vagi millor a la majoria, fomentant en la mesura del possible la participació de les dones en les mateixes, si és necessari mitjançant les noves tecnologies.

Les assemblees locals i els òrgans nacionals també han de tenir prèviament tota la documentació i s'han de realitzar en els horaris que vagin millor a la majoria, sempre tenint en compte les diferents necessitats de les persones, i si es necessita servei de cura de les criatures l'organització se'n farà responsable en la mesura del possible.

Durant les reunions hi haurà una persona que moderi ajudant a fer complir l'ordre del dia i els temps d'intervenció. La persona que modera ha d'ajudar a que s'utilitzin els temps dins els paràmetres acordats. Totes les persones han de respectar el temps que es dedica a les intervencions.

Feminització

Cal una reflexió i actuacions molt profundes sobre la necessitat que les dones participin activament en la vida política actual. S'ha de posar en valor tot el que tradicionalment s'ha associat a les dones en maneres de fer, de viure i de pensar tant política com socialment.

Si bé a nivell teòric tenim clar que volem la igualtat real entre homes i dones, les nostres pràctiques com a organització ens n'allunyen.

Les dones són les que lluiten pels seus drets i per abolir el patriarcat però els homes d'aquesta organització s'han d'implicar en aquesta lluita. Existeixen unes diferències biològiques entre els sexes que en cap cas es pot traduir de manera natural en una desigualtat. És per això que organitzativament tenim una sèrie de reptes per aquest nou període que van molt més enllà d'aconseguir la paritat en els càrrecs directius de l'organització, que també; hem d'aconseguir feminitzar-la.

Totes les assemblees d'Esquerra Unida i Alternativa duren a terme formació per a totes les persones de l'organització en qüestions de gènere, feminisme, coresponsabilitat, micromasclismes, violència.

No permetrem cap tipus d'actitud patriarcal, masclista, LGTBfòbica, violenta o que pugui incentivar els micromasclismes.

Feminitzar també vol dir repensar i tenir present sempre que entre els nostres referents polítics i ideològics també hi ha dones. És per això que en la inauguració de noms de locals, quan s'organitzen debats, quan tenim projecció pública, hem de fer participatives les dones.

Hem d'augmentar el número de dones afiliades i simpatitzants a la nostra organització, fomentar i consolidar la paritat en la direcció nacional, càrrecs locals i intermedis i consolidar les llistes cremallera, acompanyant-les amb un discurs i actitud crítica feminista, fomentant que no es comenci

sempre per un home. Totes les organitzacions hauran de nomenar una persona responsable de la feminització d'aquestes. EUiA elaborarà un pla anual de feminització de l'organització,

Cal tenir en compte que el llenguatge no es neutral, es una eina que vehicula el nostre pensament, organitzant-lo i estructurant-lo, incorporant creences, valors, prejudicis i estereotips, per això es important que fem un ús del llenguatge no masclista, ant en els documents com les trobades presencials, contribuint a la visibilització de les dones, formant-nos en l'ús del llenguatge inclusiu i no discriminatori amb diversos recursos produïts des del feminisme al nostre abast.

Per últim, cal incloure com a norma espais de cura a les reunions i assemblees també a nivell local per tal de promoure la conciliació familiar i garantir la igualtat de participació de totes les persones a l'assemblea.

3.3) Adaptacions organitzatives

El repte d'avançar cap a ser més moviment polític i social no és tant sols un repte de voluntat política sobre què vol ser EUiA; com deia Gramsci, "les idees no viuen sense organització". Si volem una EUiA més útil per la transformació social ens cal també plantejar-nos quins són els reptes organitzatius i metodologia de treball que cal endegar perquè siguin una realitat.

Cal reforçar les nostres fortaleses i millorar les nostres debilitats. Ens cal una organització que s'estructuri al voltant dels plans de treball de les àrees i les assemblees locals i comarcals. Cal fomentar una cultura basada en l'elaboració col·lectiva d'aquests plans de treball, que alhora impliqui la coresponsabilitat en la seva execució, i sistematitzar la seva avaluació periòdica i modificació quan no es produeixen els objectius plantejats.

La 7a Assemblea d'EUiA ha de suposar un salt qualitatiu en la manera de treballar, de fer i d'organitzar-nos des de cada assemblea de base fins el Consell Nacional. En aquest sentit, cal posar molt l'accent en la transmissió de la informació a totes i cadascuna de les persones vinculades a EUiA, i en fer-les partíceps dels debats.

Els valors republicans tenen la seva traducció en la conformació de l'organització, el retiment de comptes, la revocació de càrrecs, el codi ètic o que els seus dirigents tinguin un sou en relació al que cobren les classes treballadores, i que hem fixat a la carta financera, i contribueixin al manteniment de l'organització. Però aquest valors també s'han de reflectir en com construïm l'organització, de baix a dalt, i com les decisions dels òrgans es consulten i es validen. És clau per aquesta propera etapa millorar la coordinació entre òrgans i assemblees, entre les assemblees i els sectors als quals influïm política i socialment. És així com la informació i la comunicació dins d'EUiA no quedaran aïllades en els diferents àmbits de responsabilitat o en mans d'especialistes.

No hi ha fórmules màgiques, però sí sabem que només des de la coresponsabilitat serà possible, i això també implica la necessitat de dotar-nos d'òrgans més àgils, més operatius, més representatius i més eficients.

Òrgans de direcció

És imprescindible que els òrgans de direcció compleixin de manera efectiva amb la seva tasca de direcció política de l'organització. Per això cal que siguin més àgils, operatius i eficients. Evidentment han de ser representatius de la pluralitat de l'organització, però no poden ser una coordinadora de sensibilitats o d'expressions territorials amb les seves pròpies lògiques. Uns òrgans que han de funcionar amb transparència, sensibilitat cap a les diferents opinions i fent una bona gestió de la pluralitat.

Un primer pas, en conseqüència, és adequar-ne la mida. La realitat actual és que tenim òrgans de direcció massa grans, on sempre hi ha un gran interès per formar-ne part però després l'assistència és molt insuficient. El Consell Nacional no hauria d'arribar a les 100 persones, i la resta d'òrgans s'haurien de reduir també en proporció.

La Comissió Nacional ha funcionat excessivament com una prèvia als Consells Nacionals. Ha de ser un òrgan constituït bàsicament per responsabilitats executives, i que pugui desenvolupar la seva tasca de coordinació i direcció executiva de l'organització.

Els òrgans de direcció tenen també un paper fonamental pel que fa a la planificació de la feina. Totes les responsabilitats executives han d'elaborar plans de treball, amb temporalització i criteris d'avaluació, que facilitin el posterior i necessari rendiment de comptes. Uns plans de treball on es distribueixi la feina entre el conjunt de membres dels òrgans. Totes les persones que formin part del Consell Nacional haurien de participar com a mínim en un equip de treball, especialment la part del Consell que és escollida a l'Assemblea Nacional.

A l'hora de confeccionar els equips de direcció i les responsabilitats executives, es tindrà en compte la determinant i prioritària tasca d'EUiA en la construcció del Nou Espai, així com la importància de mantenir la corresponsabilitat amb Izquierda Unida.

Cal aprofitar i aprofundir les possibilitats que ens donen els reglaments dels òrgans pel que fa a l'organització dels debats i la feina. Ens hem dotat d'un reglament del Consell Nacional que ofereix la possibilitat de noves dinàmiques de treball, però el funcionament del Consell ha canviat molt poc. Hem de fer un salt qualitatiu en aquest sentit, cercant dinàmiques de debat constructiu i participatiu. Per facilitar-ne la participació i el debat en les millors condicions possibles, els Consells Nacionals es realitzaran en dissabte sempre que sigui possible.

7 *Asamblea*
7a *Nacional*
eu@